د باد په کنډوالو کې

د شعرونو ټولګه

Download from:aghalibrary.com

صدیق کاوون توفاني

۱۳۸۱ لمریز

كتاب پېژندنه:

نوم : د باد په کنډوالو کې
ویناوال : کاوون توفاني
مهتمم : عبدالهادي هادي
چاپ شمېر : ۵۰۰ ټوکه
چاپ نېټه : ۱۳۸۱ لمیز/ ۲۰۰۲ م
کمپوزر : ذشفق
د پښتۍ خطاط : استاد د قمرالدین چشتي

چاپ او کمپیوټر ځای
دانش کتابتون ، قصه خوانی بازار ، پیښور

د انټیر نیټ په مخ ترتیب او ډیزاین کوونکې : سمسور حبیبي

د سریزي په ځای

دمینی په نامه

دزړه په شاړه کرونده کې مې دهیلو سپرغۍ وکرلې ،

اودآرمان دښاپیرۍ په څنګ وځنګیدم.

بیا مې دتېرو په ساړه ذهن کې ،

دتودي مینې په نوم ،

دزړه په وینو دیوې بلې کړلې.

دشپې په دښته کې مې ،

په سپیرو شګو ، دګلونو دېښو خاپونه ولټول.

اودبادونو په شګلن بهیر کې ،

دسرو غټیو دمزار خیلي ته ودریدم

اودخدای ټول کلی مې ،

چې شپه او ورځ پکې داوښکو بارانونه کیدل

په یوې اوښکې ،

په یوې ورستنۍ اوښکې ،

پسې ولټاوه.

چې دغمونو دڅپر کې وروستۍ پاڼې ته وروستی ټکی شي

خو ته به وایې چې وروستۍ اوښکه ،

مرغۍ شوه ،

او هوا ته ،

لاړه.

* * *

کله چې باغ کې ، تبر شین شو د نارنجو په خای ،

ما ته د شنو ونو د مړینې افسانه یاده شوه ،

او زړه مې وټوکیده ،

لوی شو ،

بیرته ورژیده.

ټوټې ، ټوټوې شو ،

پاڼې پاڼې شو ،

د باغ په ونو وغوړیده.

د کوم بې نومه ، نا څرګنده «چا» خبرو مې په غوږ کې انګا زې کولې

کله چې ونې مري ، شمال لګیږي ،

کله چې ونې مري ، نرۍ نرۍ باران وریږي ،

کله چې ونې مري ،آسمان په چیغو چیغو ژاړي،

سیندونه ساه ورکوي،

او چپه کېږي غرونه،

او بیا له کومه‌نا څرګنده ځایه،

یو لاس راوزي، چي رڼا حپروي،

یو لاس راوزي، چی بادونه تړي،

یو لاس راوزي، چي له ډاره یې، د تبر خوله کي ژبه سوزي "

خو ما کتل چې ونې مړې شوې،

ګلان ورژېدل

په شنو باغونو کې د تبر ترانه جاري شوه،

په وچو څانګو د مرغیو ځالې ونړیدې،

او خو نړۍ سیلۍ په ټولو کلی کې وچلېده.

شمال ونه لګېده،

نری نری باران ونه وریده،

غرونه ونه نړېدل،

سیندونه ساه ورنه کړه،

او د اسمان له تکو شنو سترګو نه، یو څاڅکی ونه څڅېده

له ناڅرګنده ځایه،

د باغ په لوري لاس ونه غزیده،

د خدای په ټول کلي کې،

چا د زخمي نښترو سوې ساندې وانه وريدې،

چا د سپېليو وزر ونه تاړه،

چا د تبر ژبه غوڅه نه کړه.

خو د بې نومه نا څرګنده "چا" خبرې مې تر اوسه لا په ذهن کې دي.

* * *

اوس لکه سټړي سرګردانه مرغه،

د باد په ورانو کنډوالو الوزم،

د باد په ورانو کنډوالو کې، مې د هيلو،

سره ګلان،

لټوم

آلمان / اپريل ۲۰۰۰

دمينې شرط

ماته يادشي چې ته پېغله، زه زلمی وم

په رګوکې مو سکروټې ګرځېدلې

ټول وجود مو اور دمينې و، نيولی

له ليمو نه مو سپرغۍ پورته کېدلې

پسرلی و ،

دنيا ټوله ښايسته وه ،

دوړمې کاروان ،

شيندلي وو،

عطرونه.

دځوانۍ په ميو مست وو موږه دواړه

له غمونو موخالي وو، زلمي زړونه.

زه په مينه درنږدې شوم چې دې ښکل کړم،

دهوس په دنيا سم کړم قيا متونه.

تا مې لاس په شونډو کيښود ،

بيا دې وويل :

چې اول مې تور پيکي ته ،

سورګل ،

راوړه،

بیامې ښکل کړه د سورکو شونډو سرونه .

او سور ګل ،

زمونږ د ځوانې مینې ، شرط شو .

زه له هغې ورځې وروسته بیا تر اوسه ،

سرګردانه په سرو ګلو پسې ګرځم.

کله سمې لټومه ،

کله ،

غرونه ،

کله دښتې او میرې،

کله،

باغونه.

له هر چا نه د سرو ګلو پته غواړم ،

په سرو ګلو پسې لویې لارې نغاړم.

نه مې ستا د پیکي ګل ،

چیرې ،

پیدا که ،

نه پوره مو د نیمګړې مینې ،

شرط ،

شو

نه مې ښکل کړل ،

ستا د سرو شونډو ،

سرونه

نه سمسور شول ،

ښتیځلي ،

ارمانونه .

آلمان /۱۹/۸/۱۳

د کوترې خوب

کوترې خوب لیدلی

چې اور نفسه سارایي بادونه ،

بیرته ستنیږي د سارا غېږې ته.

کوترې خوب لیدلی

چې دلیندیو فصل ،

پرون ړلی وواهه

او نن ، د کلي بزګر

خپلو پټیو کې ، غنم و

* * *

کوترې خوب لیدلی

چې د چنار لوڅه ، لغړه ونه ،

بیل په تنکیو پاڼو پټه ښکاري.

* * *

کوتره ناسته ده د کلي دویالې له پاسه

د توت دونې په بر بنډه څانګه ،

او په اوبو کې د لیدلي خوب تعبیر لټوي.

کابل ۱۳۶۶/۱۲/۲۵

دړلۍ هینداره

میکدي ته یې مخشر په اوربو راووړ

چي زاهد د توبو غر په اوربو راووړ

څه تا ثیر دی د ډېوې په سره لمبه کې

چې پتنګ ورته خپل سر په اوربو راووړ

داشنا په غم مې کسي دواړه سپین شول

سیل د اوښکو مي نظر په اوربو راووړ

دزړه شمه به یې بله کړمه لار کي

که د شپې مړی سحر په اوربو راووړ

یوه څاڅکي سمندر په اوربو راووړ

دا فق لمنه سره په وینو ښکاري

تورو وریځو زخمي لمر په اوربو راووړ

د لته جوړه قتلګا ه ده د غو ټیو

سره غاټو ل ورته خپل سر په اوربو راووړ

۱۳۷۱/غبرګولی کابل

توره سیلۍ

بادو نه دي، غوغا کوي باغونه، رژوي

شنې ونې لو ټوي، رنګین ګلونه،رژوي

ورېمې پرون راوړې و پیغام د غوړېدو

نن توره سېلۍ راغله، بهارونه رژوي

یو باددی را الوتی له سرا به دوعدو

په شونډو د جانان مې ځوابونه، رژوي

د حسن له جلوي نه یې زاهد نه دی خبر

سجدې پیکه کوي او ایمانونه رژوي

راوو ت له مسجده، شو دېره په خرابات

دخم په پښو کي غړي،ثوابو نه رژوي

نه ویره له سکروټو او نه تنده د کو ثر

ملا دتخت له پاسه خمارونه رژوي

ښکر یږي چې تش یاد یې هم،په ما نه دی پېرزو

رقیب مې دجانان کو څه کې پلو نه رژوي

دستر ګو په أسمان کي یې بیا ستوري شول رابر

شوګیر یې را ته ښکاري چې خوبونه رژوي

کابل ۲۰/۲/۱۳۷۱

خدای پامان

درنه لاړم خدای پامان ،زخمي کابله

زما روحــــه، زما ځان، زخمي کابله

درنه لاړم خــو له زړه مې وينى څاڅي

تانه جار، تانـــه قربان، زخمي کابله

د کابل هوا يې ډګر

د غبر ګولي ۱۳۷۱

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

درنه ځمه

درنــه ځــمه، مــجبوري ده، درنه ځمه

په قسمت کې مې خواري ده درنه ځمه

ګوره مــاتــه پــه غــصه نه شي وطنه

راتــه پــيــښه نــاچــاري ده درنه ځمه

هوايي ډګر کابل

د غبر ګولې ۱۳۷۱

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

غلې نغمې

پــه بنهو ستوري زنګــــوم داشنا کلي ته ځم

سترګې په لاره غـوړم ، دآشـنـــا کلي تــه ځم

کلی خاموشه ، ګودر شړ ، کوڅې له دوده ډکې

رقيــبه ، کږې بـــاروم ، دآشـنـــا کلي ته ځم

پــــه شـپو لـړلي سرګردانه مسافر وختونه

ورو ، ورو له سره تيروم ، دآشـــنــا کلي ته ځم

رينبې رينبې ګريوان مې لاړو درقيــب ګوتوکې

دننګ ځولۍ پيوندوم ، دآشنا کلـــي تــه ځم

بلبل له غـــرړه بيګانه ، ګل لـه بلـبــلــه پردی

غـــلـې نـغمـې مـــې ژړوم دآشنا کلي ته ځم.

فبروري/ ۱۹۹۴ آلمان

دبادونو شپه

دباران شپه ده ، دبادونو شپه ده

دزړه په کور مې دغمونو شپه ده

شماله ورو ، ورو يې په ناز خوځوه

ديار په زلفو دګلونو شپه ده

دايې خندا په اننګوکې ويده

که په ککو يې دنازونو شپه ده

وچ او لانده پکې په ګډه سوځي

زموږ په کلي داورونو شپه ده

دلمر په څڼوکې خځلې زانګي

په شنه جنت د دوزخونو شپه ده

نه شنه خندا نه تبسم دګلو

په باغ پريوتې دخوبونو شپه ده

ونې له ويرې تنفس نه کوي

شپه ده ، دتورو توفانونو شپه ده

ټوله دنيا درنا سين کې لامبي

زموږ په برخه ، دعمرونو شپه ده

ډيوې خاموشې ، ميکدې ويجاړې

دتورو تپو مابنـامونو شـپه ده

آلمان ـ ۱۹۹۳/۸/۶

لولې دنيا

بيا يې خـواره خـواره يادونه په ما لوبې کوي

بـيا يـې خـنـدا ده چې زما په ژړا لو بې کوي

بـيا مـې ريـښې ريـښې لمنه له اغزو ډکه ده

بـيا دخـزان سيـلـۍ دګل پـه خندا لو بې کوي

بيا مې ځليږي دبڼو پـه سـر لـړزانـده ستوري

بيا مې دتو رې شپـې قسمت ، په ژړا لوبې کوي

مـغـل کاتـه يـې هيروي رانه انګريـز وختونه

خوشحال غيرت مې دشملې په ژړا لوبـې کـوي

خمونه تش ، ساقي خمار ، زه دعمرونـو تـږې

بدل مهال دی صراحي په صهبا لـو بـې کوي

کلـه دمـا ، کلـه دتـا ، کلـه دبل غـيـره کې

لولې دنيا ده ، هم په ما هـم په تا لوبــې کوي

دزړه تو تې تو تې ښيښه مې داشنـا په لاس کې

لکه ماشوم يې دشـغـلو په ځـــلا لـــوبـــې کـــوي

کاوون توفاني

د باد په کنډوالوکې

هغه چې وژني مې په مړي مې هم هغه ژاړي

شهيده ساه مې د قاتل په ژړا لوبې کوي

گلبويه زلفې يې خورې ورې د باد په اوږو

لکه قصې د مينتوب چې په چا لوبې کوي

نه مې ماضي په شغلو پټ نه مستقبل په ستورو

پرون ايرې ، نن مې لوګی په صبا لوبې کوي

آلمان ۶/مارچ/ ۱۹۹۴

دوينو پسرلی

پسرلی په وطن راغی
خو نه گل او نه بورا شته
نه په باغ کې غوټۍ خاندي
نه گلونه په صحرا شته .

* * *

نه د غرو لمنې شنې شوې
نه شپونکی نه يې شپېلۍ شته
نه د ميږو قطارونه
نه کوچی نه يې کېږدۍ شته

* * *

نه د مشکو کاروان راغی
نه د عطرو وزر خپور شو
نه بيديا په گلو پټه ،
نه سپيره چمن سمسور شو .

* * *

نه په غرونو غوړېدلي
شنې قالينې د شنيليو
نه له ونو پورته کېږي
آوازونه د مرغيو

* * *

نه د شنو ويالو په غاړه ،
ټوکېدلي سره گلونه
نه په دښتو کې بلېږي
د غاټولو خراغونه

* * *

نه هیلۍ په هوا راغلې
نه د زانو زنځیرونه
نه آواز د توتکیو
نه د ساچو پروازونه .

* * *

نه د نیمو شپو سندرې
نه هی هی د کاروانونو
نه شوګیر د عاشقانو
نه تودوخه د عشقونو .

* * *

نه بریښنا د سپینو لیچو
نه د شنو بنګړیو شور شته
نه ځلا د بارخوګانو
نه د سرو مچکو اور شته .

* * *

پسرلی په وطن راغی ،
خو نه ګل او نه بلبل شته
نه د پیغلو خنداګانې
نه ګلونه په اوربل شته .

* * *

نه دریاب د ریاب صهبا شته
نه ځپې ځپې مستي شته
نه جنون د تودو غیږو
نه د مینې لیوني شته .

* * *

نه خوشحال توره تړلې
د افغان د ننګ له پاره
نه ولس لښکرې ایستي

دمغل اورنګ له پاره .

* * *

د زردشت اورونه مړه دي
دسوما پياله نسکوره
دبابا پګړۍ ده جړه ،
ابۍ ناسته ده سر توره .

* * *

دکابل له سوي زړه نه
شنه دودونه پورته کيږي
له زاړه بالاحصاره ،
فريادونه پورته کيږي .

* * *

دبخدي په کنډوالو کې
دکارغانو شورماشور دی
دهري په ديوالونو ،
دګونګانو وزر خپور دی .

* * *

درستم دتخت له پاسه
ګيدړ نقل دزمري کا
دګربت په آشيانه کې
تپوس ناست دی سروري کا .

* * *

دهلمند په ورشوګانو
داغزيو باران ووري
دزاړه بست په مانيو
دسرو وينو ګلان ووري .

* * *

لـه ګلــــزاره نــنـــګــرهـــــاره
دګلــــونـــــو ځــلا تــلــلــې
دروښـــــان پــــه کـــالـــه ویر دی
د خـــوښـــیـــو لـــیـلاتــلــلــې .
*   *   *

دنــارنـجــو ستــونــي غوځ دي
دښوون ښـاخـــونـــه پـــرې دي
دبـــلبـــل ژبـــه ګـــونګـــی ده ،
دبـــورا وزرونـــه پـــــرې دي
*   *   *

الـــیـــنګار په اور کـــې سوزي
الیشـــنـــګ پـــه اور کې سوزي
دود جګیـــږي لـــه پــــامیــــره ،
لوی ســالنګ په اور کې سوزي .
*   *   *

د پـــــردي بـــهـــار وږمـــې دي
راچلـــیـــږي پـــه وطـــن مـــې
دغـــلیـــم دفـــــکــــــر دوړې
راخوریـږي پـــه وطـــن مـــې .
*   *   *

پـــه عـــزت پـــورې مـــو خاندي
سپـــــکاوی مـــو د شـــملو کا
سپینوي مـــو ، تـــوروي مـــو
مسخرې مـــو پـــه پـــښتـو کا .
*   *   *

دې بهـــار بهـــار وطـــن کـــې
اوس خـــزان خـــزان میـشته دی
په دې ګل ، ګلبڼ هیـــوادکـــې ،

داغزو کاروان میشته دی .

* * *

دې خندا خندا هیواد کې
اوس ژړا ، ژړا ، ژړا ده
دژوندون نغمه خاموشه
دمرګونو واویلا ده .

* * *

هره شپه له شنه آسمانه
ستوري لوېږي ،رانړیږي
درنها دبام له پاسه
دتیارو ډمې نخیږي .

* * *

شبنم سور دی ، ږلۍ سره ده
چمن سور دی ، بیدیا سره ده
شونډې سرې ، خبرې سرې دي
خندا سره ده ،ژړا سره ده.

* * *

بیا د وینو پسرلی دی
بیا دوینو بارانونه
بیا دوینو غوټۍ خاندي
بیا د وینو سره ګلونه .

آلمان

اپریل ۱۹۹۴

درنها په بنهو

دمجنون دزړه تـنـهـاکه ، دليلا په بـنـهـو زانـګم

ځاځکی اوښکه دحسرت يم ، دآشنا په بنهو زانـګم

دپـرون سپـيره يـادونه ، دسبا زرغوني هيلې

دزخـمـي مـاضـي پيغوريم ، دسبا په بنهو زانګم

دامید پـلوشه تـتـه ، دتـيـارو ډيـوه روښانه

په دې تکه توره شپه کې ، درنها پـه بـنـهـو زانـګم

دحسين سا قي ترځنګه ، صهبا پـيـاله نـسکوره

دلمبو دخدای په وړانـدې ، دګنـاه په بنهو زانګم

دخندا په اوربو ورمـه ، جـنـا زې مـې دخوښيو

دماتم په لمن لو بم ، دخـنـدا پـه بـنـهـو زانـګم

هلته سر ديار په وره کې ، دلته سر پـه زنـګانه يم

هلته خاورو سره خـاورې ، دلته بـيـا په بنهو زانګم

په مذهب دبد مستۍ کې ، نه کافر نه مسلمان شوم

خـم په سـر پـو رتـه کومه ، دصهبا په بنهو زانګـم

آلمان /مى /۱۹۹۳

د شپې په څنو کې

یو ځلې بیا لږ ښکاره شه ، زلفې وښوروه

د حسرتونو میلمنه شه ، زلفې وښوروه

د شپو په څنو کې مې شپې دي ، شپې په شپې تیروم

د لمر خاته د وخت شغله شه ، زلفي وښوروه

یوسف تری لاړو د کنعان کوڅې شوې شړې پاتې

د زلیخا د مخ جلوه شه زلفې وښوروه

ترخه خمار مې زهر جنې کړې ترخې د ژوندون

ته د صهبا ډکه پیاله شه رلفې وښوروه

لکه خوبونه راته ښکاري مسافر وختونه

ته د یادونو سلسله شه ، زلفې وښوروه

سبلې د مني باغ په باغ ګرځي ګلان رژوي

د پسرلي خوږه وږمه شه ، زلفې وښوروه

ګوره دا مات سر مې چې هېڅکله ټیټ نه کړې چاته

زما پښتو زما شمله شه ، زلفې وښوروه

آلمان ۲۴/ ۴/ ۱۹۹۴

داغز په څوکو

دايې دوصل ، انتـــظار بـــاســـم
کـه داغـــزو پـــه څـــوکو لاړ با سم

په سر ورځمه په پـــښـــو ورځـــمـــه
دا ځل آرمان مې د ديـــدار باســـم

نن يې ساقي راته په خم کـــې راکه
چـــې دتـــمام عـــمر خـــمار باسم

شـــپه لـــه مابـنـــامه تر سهاره پو رى
زړه کـــې تصويـــر مې ددلدار باسم

دخيـــال پـــه ګـوتو مې دزړه په دړه
انـځور دمينـــې دمـــزار بـــا ســـم

تندى په تشو ســـجدو نه سولـــوم
دعشق نـــاره په ســـر ددار بـا سم

د پر خې سترګو کې هينداري ګورم
پښـــې مـــې دتـــيږو له بازار باسم

آلمان نو مبر/ ۱۹۹۲

ددوزخ په ثنډو

راشه تر ثنګه مې حسینه ساقي
دزړګي سره نازنینه ساقي
راکه دریاب ، دریاب جامونه راکه
دعمر تږې یم ، خمونه راکه
سا قي سکروټې راکه ، اور راکه
درد راکه ، چیغې راکه ، شور راکه
دخم تر ثنګه مې بسیا که سا قي
داګونګه ژبه مې ګویا که ساقي
دشپې په دښته کې مې شپه ده ساقي
شپه مې دزړه په کور خپره ده ساقي
راکه دمیوو سباوون راکه
درڼا جام راکه ژوندون راکه
راکه دلمر غوندې روښانه شراب
راکه بې پیله بې پا یانه شراب
هغه شراب چې پکې ځان ووینم
ځلا دحسن دجانان ووینم
چې پکې هیر کړم دابې خونده ژوندون

دابـې ثـمـره ، بـې ګر ځنده ژونـدون

چې پکې ډوب شمه ، چې ورک شم پکې

چې له درند و غمونو سپـک شـم پکې

* * *

سـاقـي بـيـا راغـې دغـمونو ماښام

تياره ماښام دما ښـا مـونـو مـا ښـام

ساقي راځـه چې زمانـه بـله شـوه

لومه شوه بـله اودانـه بله شـوه

بيا زوړ زاهـد پـه تـوبـو بار راغلی

بيـا ددرو غجـنې تـقـوا وار راغـلی

بيـا مـحتسب دی بـيـا تکفير دمينې

بـيـا دتسبو لړ شـو زنـځير دمـيـنې

* * *

سـاقـي بـيـا راغـلل دخزان بادونه

اورين بـادونـه دتـوفـان بـادونـه

بـيـا دوړمـې سينه کـې سا وچه ده

بيا دغوټۍ خوله کې خـندا وچـه ده

بيا د غو نچې ګريوان له غـمه څـيرې

بیا دبلبل زړه له مــا تــمــه خــیــرې

ساقي را ځه چې میکـــدی بـلې کـــړو

تیاره رابره شــوه ډیـــوې بــلــې کـــړو

راځه چــې واړوو خــمــونــه پــه ســر

تــر خـــو ابـــو کــې سره اورونه په سر

راغــلې غــم دتــیــریــدلــو نـــه دی

داوړی دیــــو دمــــړیــدلــو نــه دی

دفلک ســترګې ریـــا کاری ســتـــرګـــې

درغجنې ستر ګې ګناهکارې ســتـــرګې

بیا خونړۍ ښکاري بیا سرې ښـــکاري

بـــیـــا داورونــو سلسلې ښـــکاري

* * *

ساقي راځه چې بیا پیالې جــــګې کړو

پتـــو مستیو نـــه پـــردې جګې کړو

راځــــه ویــدې نشې راویښې کړو بیا

بـــلې لمبې نشـــې را ویښې کړو بیا

بـــیـــا درنـــدانــو هنګامه جوړه کړو

بـــیـــا د مستانـــو غلبلبه جـــوړه کړو

بیا د غوټۍ سترګو کې ناز وګورو
بیا په دانه کې دژوند راز وګورو
واورو د ګل د غوړېدو سندره
دشنه غزل دټوکیدو سندره
دمینې لوبه په فکرونو نه شي
په خامو خامو تدبیرونو نه شي
مینه د زړونو بلیدنه غواړي
مینه له سره تېرېدنه غواړي
مینه په اوښکو کې خندا لټوي
مینه سکروټو کې بقا لټوي
راکه د مینې په نوم اور راکه
راکه د تاک د سترګو تور راکه
ساقي له ځانه ورکیدل غواړمه
د میو و جام کې ډوبېدل غواړمه
خندا مې هیره له ژړا نه پردی
له ځانه تللی له دنیا نه پردی
ساقي د لويې ګناه تور ماتوم
دا دوزخي تنده په اور ماتوم

چا ځان بدل کړ، چا کــو څــه بــدلــه

څوک د رنګو نو پـــه خـــم و لمبـــېـــدل

څـــوک د وخـــتـــونـــو پـــه باد ورپېدل

څوک مقتدي او ځوک په امـــام پسې لاړ

څوک په انګور او څـوک جـام پـسې لاړ

څوک يې کعبه څوک بـتـــخانه کې غواړي

څوک يې د سهوې يه سجـــده کې غواړي

خو:

زه لـــه ســـجـــدوو زه لـه بتانو ستړی

زه له دروغجنو امـــامـــانـــو ســـتـــړی

زه نا آ شـــنـــا پـــه نا آ شنـــا کلي کې

ستر ګې نمجـنـې د خـــنـدا کلـــي کې

زه ګنا هګار زه بې ګنـــاه ګـــنـا هګار

زه د سپيڅلې اقـتـــدا، ګـنـا هـــګار

ســـاقـــي په ميوو کـــې لمبل غواړمه

د ګناه پـــيـــتـــې ســـپـــکول غـــواړمه

لـــه ځـــانـــه تـــښـــتـــم د جانان په هيله

له کوره وځـــم د بـــيـــا بان پـــه هيـــله

زه د دوزخ په ښندو ولو بیدم

زه د جنت ګلو کې وسوزیدم

زه د کوترو په خیال وزنګیدم

زه د وختونو په ټال وزنګیدم

ما خپله ورکه پیدا نه کړه چېرته

ما هغه تللې زما نه کړه چېرته

د نور په هیله په تیارو واوښتم

د ګل په لټه په اغزو واوښتم

په سپینو سپینو کې تور ولیدل

غوښتل مې نور څه، خو ما نور ولیدل

راکه ساقي راکه سپېڅلې اوبه

د تاک له سترګو څڅېدلې اوبه

راکه چې ویې څښم لمبه، لمبه شم

اور شم، سکروټه شمه، سره لمبه شم

ساقي راغلی یمه وار ما توم

ساقي د ټول عمر خمار ما توم

آلمان / اپریل /۱۹۹۳

ښکار

کلونه وشول، بسرلی نه راځي

خمکه بوره پاتې ده،

ښرشم چا ونه کرل.

زموږ د کلی بزګران،

لیندۍ په لاس،

ښکار ،

د کوتروکوي.

زه به د ګلو ، زیړي، غونچې،

دآشنا ،

زلفو ته،

له کومه

راوړم

کابل

کب/ ۱۳۴۹

ګزمه

د باد ګزمه ده د باران ګزمه ده
زموږ په کلي د توفان ګزمه ده
بیا مې د زړه په دې تالا جونګړه
د غم ګزمه ده د خپګان ګزمه ده
نه د ګل بوی،نه د بلبل سندره
په باغ او راغ کې د حزان ګزمه ده
تر څو به ژاړي د اغیارو ستم
زړګیه،تم شه،د جانان ګزمه ده
په ګلو اوری د سکروټو ږلۍ
د خدای حرم کې د شیطان ګزمه ده
ژاړي په سرو سترګو نیمزالي غوټۍ
په چمن ګډه د تالان ګزمه ده
نه میکده اونه کعبه پاتې شوه
کله د" شیخ "کله د" خان "ګزمه ده

۱۹۹۶/ ۵/ ۱۹ آلمان

اغزني توبې

خـوله يـې له شونډو په سـلام اخـلم

لــه خــپـله بــخـتـه ، انـتقام اخــلم

ســاقــي تــندی دې راتــه مه ګونـځوه

نــن يــې له مــستو ستــوګو جام اخلم

زاهــده ســتــا دې وي اغـــزني تــوبې

زه لــه غــو ټــيـو نــه پــيغام اخلم

کــه دې خنداراـنــه پردې شوه نو څه

خــپلو دردونـو نـه بـه کـام اخـلم

د مــخ کــابـل دې رانه مه سپموه

نــاز دې پــه ستــرګو تر باګرام اخلم

هـــره شــپـبـه شـــې ګـلور ينه راته

چـــې د أشـنـا کـوڅـه کې ګام اخلم

آلمان

۱۵/۵/۱۹۹۴

ساقي دګلو وخت دی

ساقي دګلو وخت دی ، یوه مسته پیاله راکه
له عقله مې پردی که ،په جنون مې مبتلا که
ډیوې دمـــــیوو بلې که ، تیارې رڼا رڼا که
ماتـم له ســـره واړوه ، وختونه په خندا که
دزهد شپه سبا که دروا غجن زاهد رسوا که
دجام په لمبو پـــاکې ، تورې نښې دتقوا که
خــــپې درڼا پورې که ، په تورو ماښامونو
دشپې زلفی جړاو که ، دسکروټو په لالونو .

* * *

په شنو دښتـــو راوختې لښکرې دسرو ګلو
ککې دوریځو سرې شوې دالماسو په لونلو
راخـــیژي لــــه چـــمنه ،آوازونه ، دبلبلو
غــــاټولو په سر ایښې رنګینه پیالې دملو
غــــونچې دګلو راوړې مستو پیغلو په وربلو
ورېږ زلفي یې خیشتې کړلې په عطرو دسنځلو
خـــــپې شــــوې درنګونو په تمامې دنیا پلنې
په سرو غمیو ډکې شوې دشنه آسمان لمنې .

* * *

ساقي دګلو وخت دی ، ګلالي شول غاړې غرونه
درنګ په سین کې لامبي ، یخ وهلي ګلکځونه
دغـــــــره پــــه دړه کاږي لمر ، دزرو انځورونه
په شنه سهار کې پرانیستل ، غوټیو ګریوانونه
پــــه خـــــړو دښــــــتو اوري ، دیاقوتو بارانونه
سپــــــرلي پـــــــه غــــاړه راوړل دسنبلو امیلونه
په غره او په راغه کې ، دوړمې زلفې خورې دي
له ځمکې خوټیدلې بیا درنګ اوبوی چینې دي .

* * *

ساقي دګلو وخت دی ، بیا دوران شو دمستیو

په مرو بوټو کې وچليده سا د پسرليو
پيغام دژوند راوړی غزلبولو توتکيو
د دښتې ناوې کيښود ل خالونه د کيږديو
قالينې غوړيدلي ، په ډاګونو ، په غونډيو
صهبا په تږيو ويشي خوږې شونډې د شهيو
د مشکو عطر وشيندل په غرونو کې هوسيو
اوږی دغوټۍ پورې شوې د څانګو په غړيو .

* * *

ساقي د ګلو وخت دی راچې پورته کړو جامونه
په چيغو کړو روښانه ، دا خاموشه ماښامونه
د تورې تروږمۍ په زړه کې بل کړو سره اورونه
د درد په ستنه وګنډو ، د زړونو پرهرونه
د شپې زلفو کې وټومبو ، د سپين سهار ګلونه
د باغ له سترګو ووينځو ، د يخ ژمي خوبونه
راووځو له ځانه او ورګډ شوو په جهان کې
ځان ووينو له سره بيا په سترګو د جانان کې .

* * *

ساقي د ګلو وخت دی ، بهارونه لا ژوندي دي
د تاک مراوو رګونو کې اورونه لا ژوندي دي
د مينې دردآباد کې ، فريادونه لا ژوندي دي
د سترګو په چينو کې ، دريابونه لا ژوندي دي
لا ماتې ارادې نه دي ، هوډونه لا ژوندي دي
لا سوي پتنګان نه دي ، اورونه لا ژوندي دي
دا باغ به بيا خړوب شي د بلبلو په سندرو
دا ونې به سينګار شي ، درنا په مرغلرو .

کابل

وری ۱۳۷۰

دنکریزو پانه

هیله دوړمـــې شوم،په قدم دبهـــــار پریوتم

سیورې دغـونچې شوم،دبلبلو په ښــارپریوتم

شین ښایست دګلو مې په سرو لمبو کې وموندہ

پاڼـــه دنـــکریــزو شوم،په ګوتو دیار پریوتم

سوز مې په سلګو کې درباب دساندو واخیسته

ساه د سربنــدې شوم ، په نغمه کې د تار پریوتم

تا خـــو د یار غمه ، زمـا ټوله هستې خپله کړه

زه لکـــه ملنګ ، دخپـل ارمان په مزار پریوتم

ته لکه لمـــبه ، زما دزړه له کلې پورته شـوې

زه لکه ایــــره ، په خوړ لنیزه انګار، پریــوتم

المان

دسمبر ۱۹۹۸

دکابل غمیزه

جنګ دی ،جنګدی ، په ثپیلي کال جنګ دی
بیا په ښکلي ، نازولي کابل جنګ دی
دود یې خیژي له سوري سوري ګوګله
بیا په سوي ، نړیدلي کابل جنګ دی

* * *

کابل نه دی ، کربلا ده ، کابل نه دی
دوحشت خړه بیدیا ده ، کابل نه دی
هره خواته پکې چیغې دي ، ماتم دی
مروره ترې خندا ده ، کابل نه ده

* * *

کابل ژاړي ، نازولی کابل ژاړي
دښمنانو ، زورولی کابل ژاړي
چې مدام به یې خوله ډکه له خنداوه
اوس غمونو دردولی ، کابل ژاړي

* * *

بیا ژړاده دکابل هره کوخه کې
واویلا ده دکابل هره کوخه کې

یـــزیـــدانــو هــره خـــوا تـــورې ایستلي

کربــــلا ده دکابــــل هـــــره کـــوڅـــه کې

*　　*　　*

پـــــه کابـــل بلا پـــریوتــې ، وطنـــوالو

پـــــه هـــر کـــــور ژړا پریوتې ، وطـنوالو

هـــــره خـــوا دوینـــو بـــوی دمرګ اواز دی

پـــــه وطـــــن وبـــا پریوتـــې ، وطـنوالو

*　　*　　*

کابــل سو زي سرې لمبـــې دي کابل سوزي

کـــور پــه کور باندې جګړې دي ، کابل سوزي

سپیـن دیـوان ورته دخیر پـه غونډۍ ناست دي

د ســـــکروټــــو سلسلې دي ، کابل سوزي

*　　*　　*

کابل وران شو ، دنیکونو وطـــــن وران شـــو

دافغــــان دغیـــــرتونـــــو وطـن وران شو

هنـــدو کشه ! ولې نه چوې ، ولـــې نـــه مرې

چـــې کابـــل ، داننـګونو وطـــــن وران شو

*　　*　　*

شنې لوخـــړې پـــورته کیږي ، کابل ســـوزي

دپغمان اښــــکې بــهيــږي ، کابل ســوزي

آسمايي په چــيغو چــيغو داســـی وايـــي

کابل سوزي . ايرې کيـــږي ، کابـــل سوزي

* * *

په کابل کې اوس نه پـــوهــه نه هنر شـــته

نه کتاب شتـــه ، نه قلم شتـه ، نه اثرشـــتـه

هســـې شـــپـــه دجـــهـــالت ده را ختـلې

چې نـه ســتــوري پکې ښکاري اونه لمر شته

* * *

يـــه زخـمـي زخـمـي کابـــله درنـــه جـارشم

دافغان دپـــګړې ګله درنـــه جـــار شـــم

دوحـــشــت په اورکـــې سوزې ايرې کيږې

دود دې پورتـــه له ګـــوګله درنـــه جــارشم

* * *

ځـــومـــره خـــوار ځومره بې وسه شوې کابله

چـــې ازار له ، له هره خـسه شــوې ، کابـــله

دماتـــم په ورځ دې هيڅـــوک پـکار نـــه شول

تــــر خـــو پــــيښو تــه بې کسه شوې کابله

آلمان جنوري ۱۹۹۳

دیقین په لټه

ستا دستر ګو "سیپارو "کې مې لوستلي
دتلپاتې خوږې مینې "آیا تونه "
څه پروا ده که لمو نځونه مې "قضا "کړل
یا مې شوندې ستا په "ذکر" سترې نه شوې
دخپل زړه "مسجد" سپیڅلی درته ساتم
بلوم پکې داوښکو څراغونه.

* * *

چې دمخ "کعبه" دې ونیوه بتانو،
له تندي نه مې زاړه خا پونه لاړل
زه خو هسې دسجدو سو داګر نه یم
نه جنت غواړم نه سره دوزخ ته ژاړم
خو "روژه" "به په" طهورو " ماته نه کړم
که نصیب مې شول دشونډو "ذکاتونه"
دکوثرو دپیالو په تمه نه یم،
بس یوازې یو دیدن درځني غواړم
خپله ورکه لټوم ستا په پیدا کې
د "شک " ترې د" یقین " چینې ته بیا یم

معبده مـــــې په خپل زړه کې جوړه کړې

پکې ستایـــــمـــه دمینې شنه یادونه

*   *   *

دټول عمر عبا دت به تـــــرینه ځارکړم

که یوه شپه مې منلی پـــه ګناه کـــــړې

له رنګینو جنتونو نـــه به تـــــیـــر شم

که یوه پیاله سکروټې راتـــه راکـــړې

ددنیا او دعقبا پروا مـــــې نـــــشـــته

ما دعشق په پښو کې توی کړل ثوابونه

۱۹۹۸ / دسمبر آلمان

جنازي

هـــره ورځ د أرمـــانونو جنازي وړو

هـــد يرو تـــه دګلونو جنـــازي وړو

دبـــــادونو كرونده په اوښكو پالو

د شـــهيـــدو بـــهارونو جنازي وړو

داميـــد بـــاغچه دوينو جزيره شوه

دوږمـــــي دشنو وزورنو جنازي وړو

دبدرنګي شپي له سيوري نه لمر غواړو

دګلمخو سـهارونـــو جنـــازي وړو

پـــه ايرو كي لټوو دقســـمت ستوري

دهـــيندارو ديادونو جـــنـــازي وړو

کالیزه

په هغه توره اوتبجنه شپه کې ،

چې تازمونږ له کلي کډه وکړه

ما دې دتلو لاره ، په اښکو با ندې وويندځله.

او ستا دپله خاورې مې ،

په خپلو ستګو باندې ومو ښلې.

* * *

په هغه توره او تبجنه شپه کې ،

چې تا زمونږ له کلي کډه وکړه ،

يوه ترخه او رژوونکې سيلۍ

پوله په پوله او کوڅه په کوڅه وګرځيده ،

اودخندا کلا ن يې ورژول.

له هغې شپې نه بيا تراوسه پورې ،

زمونږ دکلي دباموںو په سر ،

څوک کشمالې نه کړي ،

او دوبالې په غاړه ،

ويلنې نه تو کيږي ،

او دګودر دشنې جلګې له پاسه ،

له سرو منګیو نه یوازې څو کودي پاتې دي.

* * *

له هغې تورې او تبجنې شپې نه ،

چې پکې تا له کلي کډه وکړه

دادی کلونه تیر شول

اودزمان دکتاب ډیرې پاڼې واوښتلې ،

نه بیا دکلي دبامونو په سر ،

چا کشمالي وکړل

نه دویالو په غاړه ،

ویلیني وټوکیدل

او نه ګودر بیا په منګیو ، پټ شو.

* * *

په هغه توره او تبجنه ښپه کې ،

چې ته له کلي لاړې

خندا له کلي لاړه.

ګلان له کلي لاړل

او اوس دکلي په آسمان کې ستوری نه ځلیږي ،

سپوږمۍ دوریځو تورتیکری اغوستی

آسمان له ځمکې مرور ، ځمکه له ستورو ځنې ،

وږمه له باغه بیګانه ،

ګل ،

له بلبله ،

پردی.

هره شیبه او هره ورځ ده دماتم کالیزه ،

دغم کالیزه ،

دستم ،

کالیزه.

کابل ۱۳۶۶/۴/۱۵

ماښې که جونګړه ؟

نوره دې نه يادوم ،

نور دې د کور له مخې نه تيرېږم

نور دې کوڅه په اوښکو نه وينځمه

نوردې دکلي دچنار په ډډه نوم مه ليکم ،

نور دې دپله خاوري په سترګو باندې نه موښمه

اونور دې لاره دګودر نه څارم.

* * *

آرمان، آرمان هغه خوږې د انتظار شېبې مې،

چې ستا د زلفو په دار و ځړېدې.

آرمان، آرمان د هيلو تاندې نا زنينې غوټۍ

چې ستا د مينې په اور وسوزېدې.

آرمان، آرمان هغه د کلي د سنځلو ګلان

چې د نا پايه پسرلي په سهارونو کې مې

ستا د راتلو په لاره وغوړول.

اوله رنګينو اميدونو نه مې،

تا ته د زړه په سر ماښې جوړه کړه،

خو ته يوازې د يوې شېبې، يوازې د يوې،

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

لنډې شېبې له پاره

زما د هيلو رنګينه ما ڼۍ ته ننوتې ،

بيا دې په سرو منګلو ،

زما د زړه په وينو ،

زما د هيلو د ما ڼۍ په ديوالـه وليکل،

چې دا جونګړه خو زما د اوسېدلو نده

او بيا د تل له پاره،

زما د زړه له کوره ووتلې.

* * *

نوره دې نه يادوم،

نور دې د کور له مخې نه تېرېږم ،

نور دې کوڅه په اوښکو نه وينځمه ،

نور دې د کلي د چنار ،

په ډډه،

نوم،

نه ليکم.

کابل ۱۳ ۱۹/۴/۷۰

د رڼا خبره

شپـــــه شـــوه د رڼا خبره هيره شوه

تا نه چې زما خبـــــــــره هېره شوه

ستا خوارږه يادونه مې پـــه زړه ووري

نور مې د هر چا خبره هېره شـــــوه

ورانه ميکده شوه، د نيا ورانه شــوه

خم نه د صهبا خبر ه هيره شـــــوه

ما ويل که راغـــلـــه ورته وايم يې

باغ شو د غوټيو په ســرو وينو سور

ګل نه د خندا خبره هـــيــره شـــوه

هيره يې وعده کړه د سبا پـــه نـــوم

ځکاري نــن يې بيا خبره هيره شــوه

ښــکاری نن يې بيا خبره هيره شوه

پـــاتي منتظر يې ځلېدو ته شـــوم

لمر نه د ځلا خبره هـــيـــره شــــــوه.

آلمان

۱۹۹۳ نومبر

کاوون توفاني

د باد په کنډوالوکي

د ونو ماتم

شپه راختلې ده، سبا نشته

تياره رابره ره، رڼا نشته

خمونه تش دي ميکدې ويجاړې

شرنګ د پيالو نشته، غوغا نشته

بلبلان ځي ونو ماتم نيولی

د ګل په شونډو کې خندا نشته

مجنون د تورې شپې په دښته کې ورک

شغله د حسن د ليلا نشته

نه د تاک لور، نه يې بربنډه نخا

هم يې لذت هم يې ګنا نشته

د زاهد عمر له درواغو نه ډک

يوه شيبه پکې رښتيا نشته

دنيا له ښکلو ښاپيرو ډکه ده

خواږه کاته مې د آشنا نشته

کلی هغه دی کوڅې هغه دي خو

د ليونو پکې غوغا نشته

ساقي !ما ښام شو ډيوې ولګـــــوه

ستوري پر ږوتي دي ځلا نشتـــــــه

آلمان/ مارچ ۱۹۹۷

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

د سکروټو ښار

نن يې بيا خونړې خال په رخسار کيښنود
په جلوه کې يې ښايست په ګلزار کيښنود

عشقه،ور يې پــــه رښتيا د سلطنت شه
دزړه تخت مې د سکروټو په ښار کيښنود

له جنته دې در تـــير شـــــومه زاهده
نن مې ســرپه دروازه کې ديـــار کيښنود

په تندې مې د سجــدې داغونـــه نشته
ميکده کې مې زنځير او زنـــار پرېښنود

زه د خپــــلو سادګيو قـــــرباني شوم
چې مې لاس په کوتنۍ کې د مار کيښنود

پرون راغله اوريې بل راتـــه پــه زړه که
نن يې ګل راته پـــــه سوې مزار کيښنود

ددې وخــــــت ناخوالې وګوره کاوونه
په ساړه ژمـــې يـــې نوم دبهار کيښنود

د خدای په ژبه

جانانه پا څېرېږه یوه بله که

د زړه روښانه مملکت مې تروږ میو ونیو

سترګې مې نه غړېږي ، لار نه وینم

هوا درنده ده دلته،

سا نه اخلم

کړکۍ مې پرانیزه د باغ په لوري

* * *

جانانه پا څیرېږه یوه بله که

زه د ابلیس په ژبه نه پو هیږم

ماته د خداي په ژبه وغږیږه

نور له دیدنه د شیطان ستړي یم

لږ راته مخ د پرښتو وښییه

لږ مې نظر په رڼا ولمبوه،

لږ مې د لمر په څپو وزنګوه

لږ راته حورې د شغلو وښییه

پدې درنده هوا کې ،

یوازې کرکه ووري ،

کرکه خاندي،

کرکه نا څي ،

او د خوړې مينې تنکي ګلونه

دو چو شونډو په سپيرو د ښتو کې و سو زېدل.

يوازې کرکه ده چې نا څي د ابليس په ژبه،

زه د ابليس په ژبه نه پو هيږم،

ما ته،

د خدای ،

په ژبه،

و غږيږه

کابل غبرګولی ۱۳۷۱

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

شاړې کوڅې

وران دی مالتونه، کوڅې شـــــاړې دي
لور په لور غمونه، کو څې شـــاړې دي
سوزي مې د کلي شنې با غچې پـــــکې
بل دی سره اورونه، کو څې شـــــاړې دي
لاس کې مې دمينې ګلان مــــړاوي شول
جړ دي وربلونه، کو څــــې شــاړي دی
نه د پېغلو جوش نه د زلــمـــو خــروش
شړ دی ګودرونه، کو څـــې شـاړې دي
وخت د بې ننګۍ دی دنيــا بـــلـــه ده
مړه دي غيرتو نه، کوڅــې شـــاړې دي
نه د سهار ستورې نه د لمر خـــړيــــکه
بر دي تورتمونه، کو څـــې شـاړې دي
تشې ميکدې، خمـونه تش پــرا تـــــه
تش پکې جامـونه، کوڅـې شــاړې دي
زانګي مې قسمت د شپې په زلفـــوکې

شپې دي او خيالونه، کو ځې شاړې دي

تللې ده خندا نـــوره لــــه کلـــي نـــه

وورې ما تمونـه، کو ځـــې شـــاړې دي

تېښې چې شملې شوې جنډې جکې شوې

سره شول مزارونه، کوځې شـــاړې دي

توره تـــروږمــــې ده لارې ورکـــې دي

مـــړه دي مـــشالونه، کوځې شـــاړې دي

آلمان اپريل ۱۹۹۶

خوب

ويده وم خوب مې ليده،

چې د شپې دروند او پړ سبدلی بدن،

زموږ د کلي د غونډۍ له پا سه

د سپين سهار،

په دار،

ختلی،

ځړېدلی، ښکاري

ويده وم خوب مې ليده

چې د لمر پېغلې او زرينې، نا زنينې لوښې،

زموږ د کلي د ګلبو ټو په قالينو باندې،

خاندي،

مستي موي،

نڅاوې کوي

او په خمارو، شپو وهلو ځانګو وېشتې د رڼا جامونه.

ويده وم، خوب مې ليده.

* * *

ويده وم، خوب مي ليده،

چې يو بيساري، ګلالي پسرلي،

ز موږ د کلي، باغ، په سرا خيستی،

او د غو ټيو بهير،

زرغونو لښتو کې څپې، څپې رنګونه کړي.

ويده وم خوب مي ليده،

چې ډلې، ډلې کليوالې مسافرې مر غۍ،

بيرته ستنېږي له پرديو نا آشنا پا غونو،

او بيا له ډېرو کلو وروسته،

د خپل کلي،

د چنار ،

په څانګو ،

د ناز خوبونه کوي

ویده وم،

خوب مې ،

لیده،

خو چې را پا ځېدمه،

سترګې مې پرانیستلې،

و مې لیدل.

د شپې بو یناک او پړ سیدلی بدن،

لکه ورسته او کر غېړنه وړمه،

زموږ د کلي په کو څو کې لا تر اوسه جاري،

او د لمر، پېغلې،

نا زنینې،

او حسینې

لونې ،

زموږ د کلي د دیوال تر شا هما غسې په خوب ویدې وې

او باغ،

تر اوسه،

رژېدلی،

ننښتېځلی ،

پروت دي.

نه غو ټیو بهیر،

نه د ګلونو کاروان،

نه د رنګونو ځپې ،

نه د مر غیو د وزرونو ، اوز،

او نه د لښتو تنفس،

چمن،

خالي،

له ټولو.

یو ازې شپه،

یو ازې دود ،

یو ازې خړه و سپنیزه هوا ،

زموږ د کلي په کو ځوکې ، جاري.

المان

نومبر ۱۹۹۵

ناهید

توره شپه کې بله کړه د سرو وینو ډیوه ناهید

چیغه د پاڅون شوه د ننګونو حماسه ناهید

اور یې د ابلیس د هوسونو په کور پورې که

ووته له ځانه، شوه د ټول ولس شمله ناهید

پانې ، پانې پرېرته د سرو ګلو غونچه ناهید

وځلېده،وخندېده، سرو وینو کې سره ناهید

هغه د ملالې د یادونو سره جنډه ناهید

هغه د اقغان د غیرتونو ترانه ناهید

ګډه یې غوغا کړه په خاموشو ماښامونو کې

بله یې رڼا کړه، تروږمیو د وختونو کې.

* * *

ګل د بېغلتوب،یې د قاتل د غاړې هار نه که

ښاد یې په خپل حسن د وحشي هوس ښامار نه که

" نه یې " د قدرت د لېونو پر تندي ولیکل

لږ د تورو زلفو یې بې سرو ته دستار نه که

لنډ یې که له ځانه د یاغي ستم ناولی لاس

تور دښمن د خلکو يې له ځــــانــه ســره يار ته کــــه
جګ غيرتې سر يې ټيټ په مخ کې د اغيار نـــه کـــه
ځان يې قرباني که، خپل غرور يــې ترينه ځار نـه کـــه
ستوری شوه، سپوږمۍ شوه،د ننـــګونو بام ته وخته
کړيکه د ،غيرت شوه، د يادونــو بــام تــه وختــه.

* * *

ووايه اسمانه! تـــا د ويـــنـــو ځـــلا ولـــيـــده
تـــا د شـــهـــادت د نـــاوې،مسته خندا ولـــيـده
تا په خپل هيوا د باندې مينـــه لـــيـــلا ولـــيـــده
تا په خپل هيوا د بانـدې مينـــه لـــيـــلا ولـــيده
تا يې پـــه تـــنـــدې باندې ليکلې وفـــا ولـــيده
تا يې په خوږو سترګو کې راز د مينــې ولو ستــــه
تا يې اننګيو کې سپېڅـــلې حـــيـــا ولـــيـــده
تا هغه سپر غۍ،هغـــه د تورو بريښـــنـــا ولـــيـــده
تايې پــه لمنه کې د ستـــورو نـــڅـــا ولـــيده
وګوره اسمانـــه! مـــوږ ســـرونه ټـــيـــټـــوو ورتـــه
خــاورې د پښو يې پـــــه سرو سترګو ښکلوو ورتـه.

* * *

وو ایه اسمـــانه تا د شپې قا صــــدان ولــیدل

تا د پرښتو جامــــه کې تور شیطـانـان ولــیدل

تا د افغانـانـــو د عـــزت تـاجـر ان ولــیدل

تا د وینو تـــږي، خـونـړي قـصابـان ولـــیدل

تا په کتا بونو بار بې علـمــــه شیخـان ولــیدل

تا دکنډوالو په تـخـت سپـــاره امیران ولــیـدل

تا دننګ په خـــاوره کـــې زنګي غلامان ولـیدل

تا دچـــلتارو نـــو دهـــیواد ملنګان ولـــیـدل ؟

ځنـــګه ښـــکاریـدل دتـــرووږمیو دښامار بـچي

دا په غیرتي کابل ، پــریوتـــي دنـاتـــار بچي.

* * *

دا زخمي کابـــل ، دغـــه پـه سرو وینو لړلی ښار

داد اهریمن ، تـــورو منګلو تــه لویدلی ښار

دادتـــا لانـــګروله ستـــمه سوزیــدلـی ښار

داپـــه پـتـــه خـوله پــــه سلو ژبوغږیدلی ښار

دا هره شیبه په ماتــمـونـــو ژړیــدلــی ښار

دادګلو ښـــار ، زمـــوږد پیغـــلو نازولی ښـار

داپـــه جـــګه غاړه هردښمن ته دریـدلـــی ښار

دادیرغلگرو دسپرو دسترگو خلی ښار

بیا دخپلو لوښو او زامنو په ویر ، وژړید

بیا دځوانو زړونو په زلمیو وینو ولمبید

* * *

په اسمانه ، دلته خومرګونه ستړي شوي دي

چیغې ستړې شوي ، فریا دونه ستړي شوي د ي

لارې ستړې شوې دي ، ګامونه ستړ ي شوي دي

اوښکې ستړې شوي ، ګریوانونه ستړي شوي دي

هیلې ستړې شوي ، ارمانونه ستړي شوي دي

زړونه ستړي شوي دي ، غمونه ستړي شوي دي

دلته په جنت کې دوزخونه ستړي شوي دي

دلته په ګلونو کې اورونه ستړي شوي دي

دلته په دې خاوره ، دستم غدۍ پریوتې ده

دلته په دې خلکو ، دماتم غدۍ پریوتې ده.

* * *

وګوره اسمانه ، اراده دپیکار وګوره

لاره دغیرت کې ، هنګامه دایثار وګوره

ژمي دتاریخ کې سره غاټول دبهار وګوره

سره غیرتي وینه د ناهید په رخسار وګوره

دلته ویره نشته له سرونو سره لوبې دي

دې لمرینه خاوره کې ، د ستورو مزار وګوره

پاکې پلوشې به یې د شپې ګریوان ور څیرې کړي

پیغلو د کابل سره ، ترون د سهار وګوره

دا یاغي ککرې اهریمن ته د سجدو نه دي

دلته د ستم توري جنډې د رپیدو نه دي.

آلمان

مارچ ۱۹۹۴

راځه چې وژاړو

را ځه چې وژاړو په چیغو چیغو

دلته خو نور څه د خندا لپاره پاتې نه دي

* * *

دلته رڼې مېکدې وسوزېدې

دلته نشې په ویر بدلې شولې

چې د مستیو هنګامې وې پکې،

لارې هغه کوڅې ، شړلې شولې

دلته، وحشي بادنو ټول ګلونه ورژول

دلته تر خو سېلیو شنه باغونه و سوزول

چې ستا راتلو ته یې شېبې شمېرلې

چې ستا پلو نه یې په عطرو وینځل

هغه تنکۍ،

تنکۍ،

غوټۍ،

بهاره، پاتې نه دي.

* * *

هلته چې ما او تا ، د مینې په سپېڅلي نامه،

د زړونو شمې، د قصو په ښار کې بلې کړلې

هلته چې موږ د شپې وزرونه، په لمرينو پلوشو و تړل

هلته چې موږ د مرجاني اوښکو ځلانده غمي

د ارمانونو د ماڼۍ په دېواله وټومبل

تاندې غوټۍ مو د وږمې په لار کې کړلې

کو دړي هم اوس د قصوله ښاره پاتې نه دي.

* * *

دلته د تاک ونه کافره بولي،

دلته سندرو ته زندۍ اچوي

دلته د پوهې دروازې تړلي

دلته، تخته او تبا شير اوس شيطاني توري دي.

قلم، څوک نه پېژني ،

کتاب معنا نه لري

دلته په شونډو اوس يوازې د ټوپک قصه ده،

د الفبې، خوږې نغمې له خو نړي نا تاره پاتې نه دي

* * *

هغه د کلي سپيدار، او هغه جګې د چنارو ونې

چې يې سرونه رسيدل تر شنه اسمانه پورې،

د مجنون ولې غوندې،

اوس يې سرونه په پښو لګېږي

اوس هغه سبر قامتونه، ياره پاتې نه دي

راځه چې وژاړو،

په چيغو،

چيغو.

د باد په کجاوه کې

ملا د باد په کجاوه کې راغي،

ملا د وريځو د اوښانو له کاروانه سره،

په ښار راننوته

او په "خورجينه" کې يې،

يو څو نا چلې

له تا ريخه غورزېدلې

"کرښې" راوړې.

ملا، کوڅه په کوڅه ګرځي له ښاريانو نه خندا ر را نيسي.

* * *

ملا تيوپک غاړې ته واچاوه، جګړې ته ولاړ،

ملا "غزا" کوي، جامې رنګوي،

ملا په سپينو، نا زنينو ګوتو،

د خپل لنډي ټوپک ما شه راکاږي،

ملاد "کفر" په کاله باندې يرغل راوړی.

* * *

ملا په سپينه بادي اوښه باندې زين کېښوده،

ملاته ګوره.

هم "غازي" شو، هم "شهيد"،

هم سلامت،

بېرته تر کوره راغی.

ملا بزګر شو، په پټيو کې سکروټې کري

ملا د سرو لمبو ستری ټولوي

او د لوګيو درمنده ته له خندا شی شين دی.

* * *

ملا ياغي شو، له "محرابه" ووت

ملا د خدای خو نه په تيرو ولي،

ملا په سر د کاغذي ګلونو تاج راوړی،

ملا د تخت په طلا يې مور ګو لا سو نه ايښي.

* * *

ملا بې سته، بې پوښتنې د جنت په دروازه ننوت،

ملا ساقي شو ،

ملا ويشي د کو ثرو ،

پيالې ،

ملا د حورو ، له غوښنو ګلابې شونډو مچکې اخلي.

ملا په سپينه او "سپېڅلې " شمله بنګ و ترل.

* * *

ملا بارن شو.

ملا ، باد شو ،

ملا ، وورېده ،

ملا د وريځو له رندو سترګو نه و څڅېده

او ملا سپين شو ،

ملا سور شو ،

ملا تور وخته ،

ملا د تورې شپې څادر شو ، په ښارو غورېده ،

او ملا سيوری شو ،

خونه پوهيږم ،

چې د څښتن ، که د شيطان سېوری

د جانان سيوری ، که د ځان سيوری.

کابل ۱۵/۳/۱۳۷۱

د زړه په بتکده کې

ګرځم د زړه په بتکده کې مې بتـان مـاتـوم
کعبه د هیلو ورانوم، سردارمـان مـاتـوم

چې مې د خیال په تېشه و توږه په خپل ذهن کې
هغه د ټول عمر انځور مې د جانـان مـاتـوم

ګدا خو نه یم چې خیرات به له فـلکه غـوارم
غرور د غره اوبه کوم، خوله له اسـمان ماتوم

زړه په دریاب ور ګډوم امیل د اوښـکو اوبم
سېږې د هیلو ماتوم، خوله د باران مـا تـوم

چې یې زموږ په کرونده کې لمبې و کـړلـې
بادونه ریبمه،لاسونه د تـوفـان مـا تـوم

زاهده تا که میکده کې پیـالې مـا تـې کړلې
زه له تو بو نه توبه ګار یـمـه، پیمان ماتـوم.

المان

۲۰/۲/۱۹۹۹

د اغزو په سر

خپل رانه پردي شول، د پردو په سر
ګل راته اغزي شول، د اغزو په سر
نن څومره راتېټ شولو آسمان په ما
ستوري مې ځلیږي، د بڼو په سر
ژبې یې د سترګو راته وویل،
ژوند دی تېروه یې د لمبو په سر
تېر شولو بلبله د ګلونو وخت
اوس دې زنده ګي شوه د اغزو په سر
ګوره د اشنا پسرلنی ښایست
خاندي یې ګلان، د اننګو په سر
خیر دی که یې سترګې دروا غجنې شوې
پالمه یې مینه، د لېمو په سر

سکروټې په جام کې

تــوره تــروږمـــۍ ده رڼا نه راځي
شپــه ډېـــره اوږده شوه سبا نه راځي
راغی پـــسرلـــی خـــو پسرلی نه شو
بـــڼ پـــه ویـــر اخته دی بورا نه راځي
ګوره چې وعدې دې د رواغجنې شوی
سره و خورې رېباره آشـــنـــا نه راځي
هسې له توبو یې تـــوبـــه ګاره کـــړم
خولې ته مې توبـــه لـــه ګنا نه راځي
خاورې د کوځې یـــې بادوې په سر
ټول کلی مجنون شو لـــیـــلا نه راځي
جام کې مې ساقي سکروټـــې واچوه
سوی زړه ته یـــلـــه دوا نـــه راځـــي

آلمان   مې ۱۹۹۴

د باد په ورانو کنډوالو کې

د باد په ورانو کنډوالو کې مې یو ګل ولیده

پاڼې یې زیړې، او په شونډو کې یې

د خندا،

رنګ،

وچ و،

نه یې وږمه پېژنده،

نه یې قصه د غوړېدو یاده وه.

د باد په ورانو کنډالو کې مې یو ګل ولیده

د مخ کتاب یې له غمجنو افسانو نه ډک و،

په هره پاڼه یې داغونه د خزان پاتې وو،

او هر خپر کی یې یوازې د خزاناو رژېدو قصه وه.

* * *

د باد په ورانو کنډوالو کې یو ګل،

د یو ې مینې په نوم

د یو بې پا یه پسرلي په هیله،

دواړه منګولې لګولې د زمان په لمن،

دباد،

پەورانو،

کنډوالو،

کې.....

المان ۲۷/۲/۲۰۰۲

راشه پسرلیه

راشه پسرلیه ، دغوټیو له بارا ن سره
سیل د رنګ او بوی سره د مشکو له کاروا ن سره
راشه د غوټۍ له سترګو پریمینځه رانجه د خوب
راشه د زخمي زخمي غاټولو له درما ن سره
راشه چې جړاو شي په غمیو ، ښښتیځلی ، باغ
راشه پسرلیه ، د ګلونو له توفا ن سره
راشه چې دونو په ښاخونو پاڼې وناځي .
باد ترانې ووایې ، دغرو ماڼې وناځي .

❊ ❊ ❊

ژمی دی خفه نه شې د ګلونو دغونچو په ځای
مونږ د رته په لاره زخمي زړونه غوړولي دي
خیر که وچکالي ده نه شبنم شته نه بارا ن اوري
ستا د راتلو لارې مو په اوښکو ، پریمینځلي دي
اور مو په سروړی ، خو ډیوې مو لګولي دي
زړه د ترورږمیو کې مو ستوري ځلولي دي
راشه پسرلیه ! زمونږ کلي ته لمر راوله
بیرته یې پخلا که ، د عمرو مرور راوله .

❊ ❊ ❊

راشه چې باغونه مو ساړه ژمي وهلي دي
راشه چې ګلونه د خزا ن سیلۍ زپلي دي
راشه چې د بوټو په رګونو کې سا وچه ده
راشه چې غوټیو په سروینو کې لمبلي دي
د ښتې سوځیدلي ، چمنونه رژیدلي دي
کرښې د قسمت یې په لمبو راته لیکلي دي
بس دی داورونو ، د سوځونو کتاب واړوه
بس دی پسرلیه ، دغمونو کتاب واړوه .

❊ ❊ ❊

څه دی بهار څه دی ، چې رڼا دمستۍ نه لري
سا دمستۍ نه لري ، صهبا دمستۍ نه لري
شور دمينې نه لري ، سور اور دمينې نه لري
څاڅکو دشبنموکې ځلا د مستۍ نه لري
څه دی بهار څه دی ، چې موسکا دغوټۍ وريبي
څه دی بهار څه دی ، چې خندا دمسنۍ نه لري
څه دی بهار څه دی، چې ويدې نغمې پا نه څوي
تاندې غوټۍ ويښې نه کړي ، شنې وږمې پا نه څوي .

* * *

راشه پسرليه ، چې دلمر ګلونه وخاندي
توره شپه سبا شي ، دسحر ګلونه وخاندي
باغ په خندا سر شي ، لراو بر ګلونه وخاندي
راغ غونچې ، غونچې شي پيغامبر ګلونه وخاندي
بيا دپيغلو نجونو په ټټر ګلونه وخاندي
غر په ګلو پټ شي په کمر ګلونه وخاندي
بل شي په سپيرو دښتو ، دګلو څراغونه بيا
پورته شي ، رپانده دغاټولو بيرغونه بيا

* * *

راشه په سپيرو دښتو کې سا د ژوندون وکره
راشه په سرو زړونو کې اور و جنون وکره
راشه بيا روښانه که دمينې دمزلونو لار
راشه د ليلي زړه کې وفا دمجنون وکره
راشه تږې تالې دوږمې په ميبو مستې که
راشه د ماښام په دښته ، سپين سباوون وکره
راشه پسرليه ، باغ ته ناوې دګل راوله
ساندې ترانې که ، وزرماتی بلبل راوله .

* * *

ترکې دبګرام درنه جامونه دسوما غواړي
شورغواړي، شررغواړي ، نغمې غواړي ، نڅا غواړي

پیغلې دبخدي درنه دردونو ته دوا غواړي
بیا په نو بهار کې دبهار مسته خندا غواړي
پریږده له قفسه ، ښایسته بلبلې والوزي
دازخمي غوټۍ له تا نه شونډې دموسکا غواړي
زیب یې د پیکیو شه ، ګلاب دګریوانه یې شه
سوز یې د سندرو شه ، رباب دزنګانه یې شه .

* * *

بیا به دا خزا ن ، خزا ن وختونه بهارونه شي
بیا به دا شډل ، شډل ډاګونه چمنونه شي
بیا به دا اغزي ،اغزي باغونه سره ګلونه شي
بیا به په رنګینو ګلو ، ښکلي وربلونه شي
بیا به غم وهلي ماښامونه ، سهارونه شي
بیا به د سپین غره غاړې ته ستوري امیلونه شي
بیا به د کابل لمنه ډکه په ګلونه شي
بیا به د بابا پګړۍ جړاوه په لعلونو شي.

* * *

تا که پسرلیه ، دګلونو ګیډۍ راوړلې
تا که د وږمې په وزر تاندې غوټۍ راوړلې
تا که درڼا ناوې له تورو شپو راوایسته
تا که دبارا ن د رڼو څاڅکو ډولۍ راوړلې
تا که په خاموشو ماښامونو کې شور وکړه
تا که زخمي زړونو ته د مینې پټۍ راوړلې
ته به ابدي شې ، ته به پاتې شې په زړونو کې
ته به د ژوند سا شې ، په ډاګونو ، په باغونو کې.

آلمان

۲۰/۲/۱۹۹۹

پردى

پيژني نه مي ښــوک يــم پــردي دلــتــه

وايې نه سلام هم ته ســلام مــي ښـــوک

ګنې نه ځان سره ځانه لــه مـــي ښـــوک

وايې نه نام او دننګ ل سيا راته ښـوک

*　　*　　*

ويشلى خندا سره چا لـــه مـــي نـــه

نـــه مـــي لـــه چا سره ژړا شــريــکه

شـان يـو مينه سره نورو له مـــي نـــه

شريکه سـا سره نورو لـه مـــي نـــه

*　　*　　*

نـه پا شـوي جلا وني لـه لـــکـــه

خـيـــستي سرا پــه سيلـــى زمـاني د

غه مر وهلي تـــوفان د شـــپـي لــکه

اخيستي وزر مي ســړوبـــادونـــو

*　　*　　*

قيصه تبنتيدلې ده يـــا لـــه لـــکه

شم نه تخنولى ذهـــن دچـــا نـــور

هیله ورکه کي شپـــو په دوخت لکه

شم نه تـــودولي زړونه دچا نــــور

*　　*　　*

سربـــاز شوي مات کي سوبه په لکه

ستـــړي جهـانه لـه ستـــړي، ځانه له

مـــین مـــه نـاکـــا کي مینه په لکه

ستړي نه پیـــما له ستړي، هوډه لکه

*　　*　　*

چـــت او نه اسما تر سروو مي هلته

ګنې مـــي اتخور خیر یم، پردي دلته

خاوره خپله په ومـه اتـــل هــلـــته

ګنې مـــي تور یمه، ویاړه بي دلتـــه

*　　*　　*

راغلم بارنـه له سکروټو دســـرو

ته ر ښا لیو ږ د نو تـــومـــتـــو د

راوتښتېـــدم نه وریځو تـــورو له

ته ښار سپلیـــو د او باد د راغـــلم

*　　*　　*

ترې میني د ویـــنـه شرقي زمـــــا

کي قــدم هر په ده کــرکـــه دلته خو

لیـــوال خبري پــستي یــوي د زه

کي چـــم په زما دي تیږي خودلته

* * *

جنت په څـــه ستاېې یې دوزخي ته

کوي څه چمـــن ته یې صحرایې، ته

یئ وړ ېدلـــو ز دسو لرګی وچ تـــه

کوي؟ څـه ګلشن څه، باغ په یې ستا

* * *

بولي مي وحشي شم تي پا لیرې که

ټولوي ځان رانه شـم ورنژدي کـه

کوي کرکه غـاړمه و میـــنه کـه

نړوي دنیا وکوم، کـــه کـــر کـــــه

* * *

راته دي غزي ا یې ځانګي ټو بو د

که ډ پیغوره له یې خنـــدا دګـــــل

څـــاخي زهر ئي نـــه ونـــو وړو له

که ډ اوره سره له یې اروا ځوانـــــه

* * *

یم تی بــــو غرو جـــګو د وطن د زه

کیږم شین نه کي چـــمن پردي دلته

ده ښخه ریښه مـــي کي خاته لمر په

کیږم شین نه کي ګلشن غربي دلته

*   *   *

پیژني نه مي څوک یم، پردي دلته

دي هلته پت زما او عـــزت زمـــا

ځایږم نه کي جـنت پـــردي دلته

دي هلته جـنت زمـــا دوزخ، زما

آلمان اکتوبر ۱۹۹۴

د جانان سترګو کې

بیا د ارمان غوټې رژیږي ، د جـانـان سترګــو کې

ږلۍ د مني راوریږي، د جـانان ســتــرګـــو کې

د شپې سریزه ده تور تم په بـــرېـــدلـــو ښکـــاري

د تور ماښام ستوري ځلیږي د جانان ســتـــرګو کــې

لمر شهید شوی که افق زموږ په وینو ســـور شــــو

که سره غاټول دي چې ټوکیږي د جانان سترګو کــې

د جانان سترګو کې زما د ژوند بیړۍ ډوبــه شـــوه

یا غي توفان دی چې بهیږي د جانان سترګـــو کــې

شو ر د ځوانۍ دی که لذت د یوې نــوې ګـنـــاه

که د تاک لور لوخه نخیږي د جانان ســتــرګــو کې

لکه چې بیا په محتسبــه بـــلا واوښــتــــــمــه

سپیره قسمت راته ګوا ښیـــږي د جانـان سترګو کې

"کاوونه" بیا دي د زړګي جونـــګړې اور اخیستـی

که د هوس لمبې بلیږي د جانـــان ســتـــرګو کـــې

آلمان

۱۶/۹/۱۹۹۶

اندېښنه

انــدېــښنــه د يوې ونې په سر نه ده
انــدېښنه، د يـــوه بــاغ د رژېدو ده
که يوه چيــنــه ړنده شي باک يې نشته
د تمام کلـــي ويـــالـــه په وچېدو ده

د آشنا پل

د یار په مخ زلفې خورې خو نــه دي
لار اختلې تورې شــپــې خو نـه دي

سر ټيټوم د آشنــا پـــل ښــکلـــوم
زاهده ستا تشې سجدې خونـــه دي

زه به نو ولې ترې پر هېز کـــومـــه؟
پيالې د ميو ودي، توبې خو نـــه دي

شيخه، ستنې دې که ناولې ګوتـــې
د ښکلو زلفې دي تسبې خو نـــه دي

زړګيه روڼ به دې کړي دود به نه شي
د مخ شغلې يې دې، لمبې خو نه دي

راځه چې بلې کړو د ميوو ډيـــــوې
ساقي !لا ورانې ميکدې خو نـه دي

کا وونه تمه د وفا ترې مـــه کـــړه
مغربې نجونې پښتنې خو نـــه دي

آلمان

سپتمبر / ۱۹۹۷

مړي ډيوې

ساقي دورغجنې دې وعدې شوې، ډيوې بلې نـه سوې
په مېکده کې ډيوې مړې شوې، ډيوې بـلې نـــه شوې

خمونه تش، پيالې نـسکورې، مېـــــکدې ويــــجاړې
بيا د زاړه زاهد دورې شوې، ډيوې بلې نــــه شــــوې

سپو ږمۍ په ورېځو کې ويده، ستورې دودونو کې پټ
د تورې شپې زلفې خورې شوې، ډيوې بلې نه شــــوې

تشه بيد ياده نه ليلا نه يې کېــږدۍ شـــتــــه پـــکې
مجنونه !خاورې دې اسرې شـــوې، ډيوې بلې نه شوې

يوه سپرغۍ وه ځلېـــدله د ايــــرو پـــــه مـــنـځ کې
اوس هرې خواته سرې لمبې شوې، ډيوې بلې نه شوې

باغ کې چوپتيا ده، ونې زانګې د ماتم پــــــه خـنـو
د ژمې شپې څومره اوږدې شـــوې، ډيوې بلې نه شوې

چا يې په ياد چېرته نه شـمه او نـــــه ګل کېښــــوده
د سرو غاټولو مړۍ پرې، ډيوې بــلې نـــــه شــــوې

د جانان غمه د زړه کور راتــه روښـــــانـــــه که تــــه
بيا تور ما ښام، تورې تيارې شوې، ډيوې بلې نه شوې

آلمان ۲۳/۹/۱۹۹۶

له دېوالونو سره

هره شپه له خړو خړو دېوالونو سره

د زړه خواله کومه

* * *

هر سبا يې چې مې له خوبه سترګې و غړېږي،

د خړو و سپنو ترلې دروازه وينمه

او د کوټې د ديواله له داره زوړنده کو چنۍ کړکۍ

چې د هوا غلی تصوير يې له زاړه او سو ليدلي قابه ګوري راته،

او ديوالونه، بس يوازې دېوالونه، چې لا سونه يې ورکړي يو له بله سره

او ورو په ورو رانژدې کېږم ماته

کله چې ساه با سم،

لکه ځپېږه مې په مخ لګېږي.

خو زه لګيا يم هر ورځ له ديوالونو سره،

د زړه خواله كومه

* * *

چې د ما ښام لمبنکر ې راشي خپلې تورې جندې ،

د ديوالونو په ير ور پوي،

د لمر ګزمه ستړې ستو ما نه بيا له دنګو دنګو غرونو واوړي

زه د څلورو دیوالونو په ساړه تا بوت کې وغزیږم،

او د خوبونو ښاپیرۍ مې، په پځتو وزرونو،

ځان سره بوزي کومې لیرې نا آشنا سیمې ته،

چې نه کړکۍ، نه دیوالونه، نه دو سپنو تړلې دروازې وي پکې

نه څوک هوالکه تصویر په قاب کې بنده ساتي.

زه لکه ښاده او آزاده مرغۍ،

هرخوا والوزمه.

هرخوا وګرځمه

د هرې ونې په تنکیو پاڼو زړه و موښم

د هر ګلپوټې د غوټیو خوږې شونډې ښکل کړم.

او د هر چا غوږ کې د مینې ترانه ووایم.

کله چې ستړی شم راوګرځمه،

او د خپل زړه د نیا ته ننوزم

بیا له ختیځه تر لوېدیځه، له شماله تر سهیله پورې،

بیرته هماغه د یوالونهاو د وسپنو تړلې دروازې ووینم

او د کوټې د دیواله له داره زړوندې کوچنۍ کړکۍ

چې ګلوزره وروې،

لکه د مړو تصویرونه، په زاړه او سو لېدلي قاب کې بندې ساتي

* * *

زه له دې خړو دېوالو ستړی یم،

زه له تړلو وسپنېزو دروازو ستړی یم،

زه لخ دې زوړندو کړکیو،

له زړو قابو نو

کر که لرم.

کابل پلچرخي زندان

۲۵/۸/۱۳۶۷

دوینو جام

یه آسمانه ، بیا دې خه لوبه آغاز کړه ؟

بیا دې کومه غمپروره نغمه ساز کړه

ټول وطن مې د عمرونو غمکده شو

زړه دې یخ که ، ورته خانده ، ورته نازکړه

* * *

دآسمان په لاس کې بیا دوینو جام دی

بیا یې کړی ، قربانۍ ته زما لام دی

ټولوطن راته دسرووینو دریاب شو

ورځ مې شپه ده ، هر سهار راته ماښام دی.

* * *

دوحشت په اور کې سوزي ، ایرې کیږي

دوطن هستي مې ټوله نابودیږي

دښمنانو هسې اور راته کړلی

چې یو ریبم سل یې نور رازرغونیږي.

* * *

دوحشي ستم دوران دی په وطن کې

هر قاتل اوس قهرمان دی په وطن کې

دوطن لمنه سره ده په سرو وینو

جوړ د سرو وینو باران دی په وطن کې

* * *

سرې لمبې دي ، دبابا وطن مې سوزي

زړه مې سوزي ، ځان مې سوزي تن مې سوزي

په ګلونو مې سکروټې راورېږي

باغ مې سوزي ، ښایسته چمن مې سوزي

* * *

هر یو « دوست » ته مې چې لا س ورکه دښمن شو

اهورا مې چې باله ، اوس اهریمن شو

هر یو راغې ، زه یې چور کړم ، زه یې بور کړم

هریو لاړه قربانـي ، زما وطن شو .

* * *

وطن وران شو ، ملت چور شو ، ولس خوار شو

څوک په یو ه او څوک په بل نامه ازار شو

نه مو "کور" شو، نه" کالي "شول ،نه " ډوډۍ " شوه

څه چې پاتې له نیکو وو ، تارو مار شو

* * *

سهار وینې رابهیرې ، ما ښام وینې
صراحي نه وینې څاڅي له جام وینې
څه دوینو زمانه شوه لویه خدایه
اغاز وینې راته ښکاري ، انجام وینې.

* * *

تا په کومه ګناه وژني ، وطنداره ؟
قرباني يې بیا دکوم غاصب لپاره ؟
ستا له ورانو کنډوالو نه نور څه غواړي ؟
چې لاس نه اخلي دښمن له دې ازاره.

* * *

دوطن سپین سرې مور شوله سرتوره
داسمان دناکردو بهیر ته ګوره
اوس د وینو په دریاب کې ده ولاړه
چې پرون وه په سرو ګلو کې سمسوره

* * *

چې دګلو داني وکرم ، اغزي شي
هر ګلرخ ته چې زړه ورکړم بازاري شي
هر "امام " پسې چې زه اقتدا وکړم

د مسجـــد لــــه کونجه پورته شي ، عاصـــي شـــــي

* * *

چاپـــــه یو او چا په بل نامه خــــــراب کـــــړي

چا ایــــــرې کړې ، چا په سرو لمبو کـباب کــــړي

نـــه پو هیږم څـــه ګـنـــاه لـــرې وطـــنــــه !

چـــــې داهسې یې د ســــرو ویــنـــو دریـــاب کړي.

* * *

د مـــلـــت په اوږو سپور شـــي محـــتـــرم شـــــي

هم کـــــعبه شي ، هم ساقي شي ، هـــــم صـنم شـي

هــم یــې وژني هـــم پـــه قـبـــر ورتـــه ژاړي

هــم قـــاتـــل شــــي ، هم قاضـــي یې د ستـم شـــي.

* * *

لــــویــه خـــدایــه تـــه دا تــــوره شپه رڼا کــــړې

ټول افغان بیرتـه په خپـــل وطـــن بســـیــــا کــــړې

شـــــیطـــــاني تــــرورېمی وولی پــــه ســتـــــورو

ورنـــــه خلاصه د افـغـــــان دزړه دنـــیـــا کـــــړې.

آلمان

جون ۱۹۹۴

د «زه کابل يم» دکتاب ليکوال ، نباغلي م.ح. حسام ته :

يو ليک ، يو پيغام

يــه دوطن دارما نــونــو يـــاره

يـــه دولس دفريـادونـــو يـــاره

زما دغــم اودقـــلــم شــريــکه

يـــه دکابل دماتمــونـــو يـــاره

* * *

تامـــې دزړه په سوزيدلې دښـــتــه

بيا ديادونو اغـــزي وتـــو کـــول

تا مې دذهن رژيدلې بــاغ کــــې

بيا دغـــمــونـو ګلان وغـــوړول

* * *

تامې د سترګو د ا ســمــان لمنې

بيا دماتم په وريځــو ولــړلــې

تامې بې وسه بې فرياده اښـــکې

بيا دارمان په مزار وشيــنـدلــې

* * *

تا مې دذهن وزر ماتی مرغـــــــه

بیا دکابل دکنډوالو میلـــمـه که

تامې دژوند دامیدونو قـــاصـــد

بیا دوطن دهدیرو مـــیـلمـــه که.

* * *

لاړم دخیال په وزرو والوتـــمــــه

په سوزیدلي کابل وګر ځـــیـــدم

دورکو هیلو دلـټون په تـــمــــه

په نړیدلي کابل وګـــرځـیـــدم.

* * *

پیدا مې نه که هغه ښکلې کابـــل

دافغانانو نـــازولـــی کابــــــل

زما کابل ، زما منلې کـــابـــل

ښکلې کابل ، دګلو ځلې کابـــل

* * *

دښـــایسته دزړه پـه ســرمــــې

دسپیرو خاورو ډیری لـــیـدلــــې

په هر قدم او هره لویشته کې مــې
د سوو هیلو غونډۍ ولـیدلـــــې.

* * *

هغه دمینې په شور مسته سیـمه
لکه خاموشه هدیره ښکاریـــږي
داکاسي او دنسترنو باغچـــــه
له ګلو تشه ده ، سپیره ښکاریږي

* * *

چایـــې هوس د سوزیدلو کـاوه
چا یــې ارمان د نـــړیدلو درلود
چا یې په زړه یو زر زخمونه غوښتل (۱)
چا یـې امـید د پر ز ېدلو درلــود .

* * *

چا یې په خیرې ګریوان اور پورې که
چایې لمن چایې لونګۍ پټه کــــړه
چایې تاریخ ترېنه ځولۍ کـــې یوو ړ
چایې دهیلو ناوکـۍ پـــټـــه کــــړه

* * *

چاېپ وياړونو ته کتلای نه شـــــول

چاته يې جـــګ سر د منـــــلونـــه وه

څوک يې ړانـــده و عـــظمتونو پسې

چا ته يې برم دلــــــيـــدلو نـــه وه.

* * *

چاېپ پګړۍ له سره کـــوز کـــړلـــه

چا پرې لمبې دانتقام بـلې کــــړې

چا يې ګريوان ريښې ريښې که ورته

چاورته شمې دانجام بـلې کــــړې

* * *

نـــه يې سهار دی د شـغلو ملګـری

نه ما ښام، رنګين رنګين ښکاريږي

نه يې سپوږمۍ دلمر په مينـه مستـه

نه خويې ستوري ګلورين ښکاريږي.

* * *

نه يې باغونه په ګلابـــو سينګار

نه دښتونه په غاټولــــو ښـــکلي

نه يې ماښيو کې پرتـــم پـاتـې دی

نه جونګړې چا په ننګ پـــالـلي

* * *

په وینو سره ښـکاري لمـــنه د ښـار
پر هر پر هــر یې مړه نـنګـونه ژاړي
له زخـمي زړه نه یې څڅیږي وینــې
ویرژلې ســایې تاریخــونـــه ژاړي

* * *

د شنه اسمان مخ یې پـه وریځو ککړ
شپه یې بهیږي په کو څو کـو څو کې
هر لور اوریږده دې د ستم لا ســــونه
مرګ یې نڅیږي په کو څه کو څه کې

* * *

په هر څپک خاوره یې وینې پر تې
پــه هــر قـــدم یـې رژیدلي ګلان
پـه هر لښـتــه یې ز مو للي غو تۍ
پـه هــر ه څانګه سو زیدلي ګلان

* * *

ا ســـما یې، دغه زخمي پـهلوان

نور درزمونـــو افسانې نه وایې

دغه د تیـــرو پـــر تـــمونـو راوي

د سترو ســو بـو ترانــې نه وایې

* * *

نور یې« مهراب» او« رودابه» هېره ده

نور یې د« زال» زاړه رازونـــه نـــشتـــه

اوس یې په ذهن کې« شغاد» پاتــې دی

نور یې« رستم» ،« رستم» یادونه نشته

* * *

اوس پـــکې نوم د« کاکه» ګانـــو نشته

اوس پـــکې مړه دي د مـــرۍ رسمـــونه

اوس پـــکې ملتې دي سپیڅلې تـــورې

اوی پـــکې ورک دي د دستار ســرونـــه

* * *

نور یې «اکبر» ، « اکبر» غیرت ویده دی (۲)

نور یـــې « امان، امان » ننګونه نشته (۳)

نور یې مشکي، مشکي شملې ټیټې دي (۴)

نور یې طـــرزي، طـــرزي فکرونه نشته (۵)

* * *

حساسه، تا خو د کابل په لوتو

د اوښکو ډېرې ډېوې بلې کړلې

تا د بې ګوره شهيدانو په ياد

د خلکو هېرې شمې بلې کړلې

* * *

تا د قلم په هنر منده ژبه

وطن، وطن سندرې وويلې

تا د سرو وينو د درياب په غاړه

د مرغلرو مرۍ وپېيلې

* * *

تا د قدرت د ليونو له مخه

ددين سپېڅلی نقاب و غورزاوه

تا د منکرو زاهدانو جرم

په خپلو چيغو چيغو ولړزاوه

* * *

ته دريا خرقه پو شانو پېې

د ننګ پېلوڅې په لاس وګرځيدې

ته له دروغجنو اتلانو سره

د خپل قلم په توره و جنګېدې

* * *

دا هورا په نوم راغلي یاران

ګوره زامن د اهریمن وختل

د پرښتو جامه کې پټ شیطانان

و حشي سر تېري د دښمن وختل

* * *

د شپې بړ بڅي د رڼا د ښمنان

دزرو غله دي هنر څه پېژني

دا له کتاب او له قلمه پر دي

د علم او پوهې سنګر څه پېژني

* * *

له غلو نه تمه د انصاف مه کوه

له قصابانو قضاوت مه غواړه

دبې عزتو، عزت نه خو ښېږي

له بې غیرتو نه غیرت مه غواړه

دا د سرو وینو د ثروت سوداګر

د محبت په ژبه ، نه پوهیږي

دا د مړګونو د ښامار قاصدان

د ژوندانه په معنا څه پوهېږي

* * *

دا د پرون د معرکې اتلان

د خپلو خلکو قاتلان وختل

داد وطن دازادۍ جنګیالي

خپله د نورو غلامان و ختل

* * *

دا د بربندو پرښتو مینا ن

د دنیا یې جنت خوبونه ویني

داله هیندارو نه بېزاره شیخان

تورو کو دړو کې مخونه ویني

* * *

راځه چې لوڅې کړو ناولې څېرې

راځه رسوا کړو درواغجن اتلان

دا د ګناه او د ثواب مالکان

دا د جنت او د دوزخ واکداران

* * *

راځه په چیغو کې لمبې وکړو

راځه تاوده کړو یخ وهلي زړونه

راځه د هیلو غوټۍ و نازوو

راځه چې ایل کړو خزانې بادونه

* * *

راځه ورېمه شو باغ په باغ وګرځو

په سپېرو لښتو کې غونچې وکړو

راځه د یوال د سکوت و نړوو

په وچو شونډو ترانې وکړو

* * *

راځه د تور ماښام په توره دړه

ښکلی تصویر د سباوون کاږو

راځه د مرګ د هیولا په تندي

ځلانده لیکه د ژوندون و کاږو

* * *

باور مې نه شي چې د ورېځو مور به

د شنه اسمان په مخ خپره پاتې شي
باور مې نه شي چې دا تورشپه به
د لمر په کلي کې دېره پاتې شي

* * *

دا د سرکښو توفانونو وطن
سر د ستم مخې ته نه ټيټوي
دا د رزمونو په بټيو کې پوخ
د بې ننګيو زنځيرو نه قبلوي

* * *

بيا به راپاڅېږي دا ستړی ولس
بيا به راويښ شي دا ويده ننګونه
بيا به پخلا شي مرور اشنايان
بيا به تازه شي پخواني هوډونه

* * *

بيا به نو توري تالا نکړي ښېرې
په تکو سپينو جامو نه پټېږي
بيا به لو تمارې ستمګرې ډلې
د عدالت په ګدۍ نه برېږي

بیا بــــه د لــمـر ګلــونــه و غوړیږي

بیا بـــه ســحــر پــه ځـلیـدو لور اشي

شپـــه بــه د شپــې کلـي ته کډه وکړي

بیـــا بـــه سپــېـدې پــه برېد لوراشي

* * *

بـــیـــا بـــه مـو تـــاج شي د غنمو وږی

بیـــا بـــه سپـــرلـــی شي د بابا په وطن

بیـــا بــــه جـــا رېــږو یـــو له بله ځنې

بـــیـــا بـــه را پلنه شي رڼا پــــه وطــن

* * *

بـــیـــا بـــه کابـــل شي د ننګو نو کا بل

د تــلــژونــد یو پــر تــمــونــو کا بل

د ټــــول افــغـــان د امــیـدونو کابل

د بـــــریــــالــــیـــو ارمـــا نونو کابل

۱ جنرال اختر عبد الرحمان له ۱۹۷۹ څخه تر ۱۹۸۷ پورې د پاکسنان د استخباراتي سازمان ISI رئسو ، چې لوی ارمان یې د کابل سوزول او ویجاړول و او د ژړګو نو زخمونو ...... تر نامه لاندې د جګړې نقشه یې په سر کې درلو ده.

۲. وزیر مخمد اکبر خان

۳. اعلیخضرت امان الله خان

۴. ملا مشک عالم

۵.محمود طرزي

آلمان / می ۲۰۰۰

تللې شېبې

تا ته یا دېرې هغه تللې شېبې ؟

هغه د ګلو غوندې،

ښکلې، رنګینې، نازولې شېبې،

چې دې د سترګو د اسمان په تورو تورو شپو کې

لکه د مینې د رازونو ستورې و ځلېدم،

او هر شپه دې له ما ښامه تر سهار ه پورې

د خپلو سترګو د کتو په ژبه،

ما ته د «مینې»

د «باور»

او د «ارمان»

خوږې قصې کولې.

۲

تاته یادېږي هغه تیر، هغه تر خه هغه اغزن وختونه؟

هغه په تورو وریځو بار هغه دود جن و ختونه،

چې دې د سترګو د اسمان په تکو تورو شپو کې،

«مینه» کو چې،

«باور» پردی شو،

د ارمان شغلې خامو شې شو لې،

زه دې د سترګو له اسمانه، د باران د يوه څاڅکي غوندې و څڅېدم

المان/ جنوري ۱۹۹۳

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

کابل ته

درنه لوګی شم، ګرانه کابله
زموږ د نجونو، د پېکي ګله
وجود مې سوزي، زړه مې رپېږي
چې درته سرکړم د غم بدله

❋ ❋ ❋

ماتم څخېږي، ستا له خیرې نه
خندا دې څه شوه، سرور دې څه شو
مستي دې څه شوه، هستي دې څه شوه
غېرت دې چېرته، غرور دې څه شو
ماښام ماښام يې، سهار دې نه شته
په ژمي پروت يې، بهار دې نه شته
لمر د پرېوتی، سپوږمۍ دې تللې
د رڼو ستورو، سينګار دې نه شته

❋ ❋ ❋

د ګلو ښاره، د ښکلو ښاره
ښکلي دې لاړل، ګلان دې وسول
فضا دې ډکه له شنو دودونو

ونـــي دې وســـوې، مرغان دی وسول

* * *

په سپينه ږيره دي اوښکی څـاڅـــــي
له زخمي زړه دې وينې بهـــــــېږی
په شنه لمن دې غـــــاټــــول د وينو
رازرغونــــېــــږي او راغـــوړېــــږي

* * *

په سر دروې، سکـــروټــــــې ووري
په لاله زار دې، خــزان پــــرېـــوتــی
ونــــې لــغـــړې، ګلـــونـــه مـړاوي
پـــــه شنـــو باغو دې توفان پرېوتلی.

* * *

د لمر پـــه بـــام دې، اخـېـر د ورېځو
شينکــــي اسـمان دي پټ په دودونو
غـېــږه دې ډکـــه له شـــهيـدانـــو
خـــلـــک دې ستـــړي لـه ماتمونو

* * *

خندا دې چور کړه، وحشي بـادونـه

غرور دې مات که، بې غیـــرتـــلـنو

هـــستـــي دې یـــوړه داړه ما رانو

غوټۍ دې لوټ کړې تورو کارغـانو

* * *

زه درنـــه لري ، پـــردي وطـــن کې

په یـــاد دې سوزم ، په یـاد دې ژاړم

هر شـــیـــبـــه دې ، له غمه مـرمـــه

په غشق دې پـــایم ، په نوم د ویاړم

* * *

د ګلـــو ښـــاره، د ښکلو ښـــاره

زخمي کابله، ورانـــه کابـــلـــه

سوی کـــابـــله، ویـجاړ کابله

ښکلـــی کابـــلـــه، ګرانه کابلـه

المان

۱۹۹۳/۵/۲۰

د افغانستان د نومیالي لیکوال او څیړونکي، اوراښاد محمد صدیق روهي په ویر کې

د روه ملیار.

هغه شنه اسمان ځـلانـــــده ستــوری

هغه په پټه خوله ویانـــــده ســتوری

هغه د ورکو کاروانـــو نـــو هـــادي

هغه د نور د سین ځپانـــده ستـــوری

* * *

هغه پـــــه سپینو مـــرغــــلرو مین

هغه د میــنې د دریـــاب مـــانېـــــو

هغه د حـــســن د تصویـــر انځـــور کړه

هغه غږ اود کــتـــــــاب مــــانېـــو

* * *

هغه د روه د ګـــلــــــزارونـــو ملیار

هغه د حـسن د بـــــاغـونـــو ملیار

هغه د دښـتـــــو د ګلـــونـو ملیار

هغه د پـــانېـــو د رنګـــونـــو ملیار

* * *

ستوری و ، ستوری شو له ستورو سره

لاړو د تللیو په قطـــار کښېناست

ښکلا به چېرته خپل تصویر و ګوري؟

په ایینه باندې غبـــار کښېـــناست

* * *

د شپو ځنګل یې په سکروټو وویشت

د یخ په دښته کې یـــې اور وکـــړه

زړونه یې مست کـــړل د رڼا په میوو

په ساړه بزم کـــې یـــې شــــور وکړه

* * *

ځان یې د شمې غوندې وســــوزاوه

تیاره محفل ته یې رڼــــا ورکـــړه

خاموشو تورو ته یـــې غـــږ وبښه

مړو قلمونه تــــه یـــې ســـا ورکړه

* * *

د وچکالـــۍ په دغه شنډ فصل کې

ګلونـــه پاتـــې شــــول مـلیار لاړو

څوک به پالنـــه د غوټیو وکــــــړي؟

وړمه پردیسه شـــوه، بــــهار لاړو.

* * *

څوک به ساقي شي په دې توره شپه کې

څوک به جامونه د رڼا وویشي

څوک به د ستور د میخانې وپالې

څوک به مستانو ته صهبا وویشي؟

* * *

څوک به د خیال په هنر مندو ګوتو

له تورو تیږو نه تصویر جوړ کړي

څوک به له زېړو رژېدلو پاڼو

د رنګینه ګلو بهیر جوړ کړي؟

* * *

ژاړي د روه د سردرو ښاپېرۍ

تشو پیکیو ته، ګلونه غواړي

له رژېدلي، بې ملیاره باغه

د بلبلانو اوازونه، غواړي

* * *

هغه د مینې د ښکلا انځورګر

لاړو د تللیو په قطار کښېناست

ښکلا به چېرته خپل تصویر وګــوري؟

په اینه باندې غبار کـښېنـــاســت

المان

۱۹۹۶ جون

د ماښامونو په دار

وس را باندې وکوه، ګیله مې په خـــوله نه راځي

دود مې که اسمانه خو شکوه مې په خوله نه راځي

مینې مې د ژبې په سر نـــوم د یـــار کـــرلی دی

څه وکړم زاهده چې توبه مې په خوله نـــه راځي

سر به کله شمـــه د لــمبـو پـــه بـیـه ورکړمه

پټ به د عشق و ساتم، پلمه مې په خوله نه راځي

هسې یې د سپینې خولې په تمه تومتـــې شومه

مست یې په کتویمه، بوسه مې په خوله نه راځي

ما یې د تسبو په لړ کې کفر د ابلـــیس ولـــید

مور یې سجدو نه یم، زه د سر د ټیټېـــدو نه یم

وخته ! د تسلیم توره قصه مې په خوله نه راځي

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

هر توری زخمي دی، هر غزل د وینــو رنګ لري

هیري مې سندری شوي، ټپه مې په خوله نه راځي

شیخه درواغجنه د جنــت د پـــرښــتــو غـــله

تا چې دلته و کول، هغه مـــې په خوله نه راځي

ته خو به مې غږ د ماښامونو پـــه دار پورته کړې

زه به چیغه چیغه شم، روژه مې په خوله نه راځي

کابل

د غبرګولي ۱۸ ۱۳۷۱

د خزان تصویر

بیـــا خـــزان پـــه ګلو راغی

بیا ماتم نیـــسي بـــاغونه

بیا چمن په ویـــرا اختـــه دی

بیا رژېږي ســـره ګلونـــه

* * *

بیـــا د وریځو اوښان ګرځي

د آســـمان په کرونـــده کي

بـــیا د بـــاد اســـونه ځغلي

د افق په شنه باغـــچـــه کي.

* * *

د خـــزان نقاش تـــه ګوريُ

رســـمـــوي تـــصویر د مني

د چمن په ښکلې پـــا نـــه

خپروي تصـــویـــر د مـــني.

* * *

ځنګله خـــړه چـــوپـــتیا کې

د سفر سرود غـــــریـــبي

د غمجن ماښام پــه شونډه

د مـــاتـــم غـــزل چلېږي.

* * *

مـــرغـــۍ الــوزي له ونو

د تـــودو سيـــمو په لوري

تـــرانـــې د مينې وايـــې

خپروي د ژونـــدون توري

* * *

طبيعت څومره رنګين دی

دنيا څومره ښايستـــه ده

ژوندون راز دی د رازونـــو

د فـــصلـــو نو سلسله ده

* * *

کلـــه پـــاڼـــې رژېدلې

کله موج وي د ګـــلـــونـــو

کله ټوله دنـــيـــا خـــړه

کله شور وي د رنــګونــو.

آلمان ۹ / ۱۰ ۱۹۹۵

زرغونې هیلې

زما وطنه یه زما د شنو یادونو باغه
زما د سترو ارمانونو د دمې منزله
زما جنت، زما دوزخ، زما ثواب او ګناه
زما سپرلی، زما خزان ، زما د مسنې ګله

* * *

و مې لیدل چې په غمجن زړګي دي اور ولګېد
ومې لیدل چې له سینې نه دي لمبې پورته شوي
ومې لیدل چې د سکروټو په توفان لاهو شوي
ومی لیدل چې له لمنې دې ایرې پورته شوی

* * *

ومې لیدل چې د اسمان لمنه ډکه شوله
ستا د سرو ګلو په رنګینو رژېدلو پاڼو
ومې لېدل چې د افق شونډې ګلګونې شولې
ستا د غوټیو په نیمزالو نښتېځلو پاڼو

* * *

ومې لیدل چې خوشحالیو درنه کډه وکړه

ومی لیدل چی درکـــې وچ شول د خندا ګلونه

ومی لیدل چــی د خـــزان بـــادونو ورژول

هم د شینکیو سر درو هـــم د بـیـــدیا ګلونه

* * *

ومی لیدل چې په باغونو دې لمبې پورې شوی

ومی لیدل په چمنونو دې اورونه کــړه شـــول

ومې لیدل چې په بلبلو دې مـــاتـــم ولګید

ومی لیدل چې ګلبوټو دې لـــوونـــه ګړه شول

* * *

ومی لیدلچې توره شپـــه دربـاندې بره شــ-وله

ومی لیدل چې وربځو هیر که سپین سبا درځـــني

ومی لیدل چې سپوږمۍ پریوته او ستوري توي شول

ومي لیدل چـــې مـــروره شـــوه رڼـــا درځني

* * *

خو یه وطنه یه زمـــا د شنو یـــادونـــو بـــاغه

تل به سبلۍ، تل به د ژمي تاړاکـــونه، نـــه وي

وربځې به ورکې شـــي، د لـــمـــر لونې به ونځېږي

تل به دا توره تروږمۍ، دا ماښـــامـــونه، نه وي

* * *

شپه لا که هر څومره اوږده هم شي تلپاتــې نــه ده

وريځې که هر څو مره تياري وي جاوداني نــه وي

د ساړه ژمي يخ وهــلې او ســړې سېــلۍ بـــه

تل د باغونو پـــه رګـــونـــو کې رواني نه وي

* * *

د پسرلي نـــاوي بـــه وسپـــړي د زلفو ولونه

په شـــنه لمنـــه بـــه دې وتومبي غمي د ګلو

په سرو غـــاټولو په رنګينې شي شګنې تالې

په چمنونو کې بـــه جـــوړه شي سيالي د ګلو

* * *

باران به پاڅوي له خوبه د ډاګـــونـــو بـــوټــي

وږمـــه به بيا سوو ، سپېرو لښتو ته سا ورکړي

شبنم بـــه پر ېمينځي په مينه د غوټيو سبرګې

لمر بـــه د ګلـــو انـــنګيـــو ته ځلا ورکړي

* * *

په خړو دښتو به روان شي د رنګـــونو بـهـير

په سپېرو بوټو به رابره شـــي دګل سنـــدره

په سرو غو ټیو به جړاوي شـــی د ونو غاړې

په باغ او راغ به راخپره شي د بلبـــل سندره

* * *

په تورو وريځو کې به تم شي د سکروټو باران

د شپې په څنو کې به وچ شی د لمبـــو ګلونه

د تروږمی سینه به ځيري شی د لمر پـــه توره

د شفق باغ کې به سمسور شی د سبېدو ګلونه

* * *

بيا به ګلان په وربل کېږدي کليوالې نجونې

بيا به باغونو ته ستنې شي مسافرې مرغی

بيا به په غرونو کې غرڅې د مشکو ساه وکري

بيا به په ځالو راخورې شې مهاجرې مرغی

* * *

بيا به د ګلو پـــــه سين ولامبي شنهلې دښتې

بيا به خړوب شی په شنبليو دا سپېره ډاګونه

بيا به د باغ په زړه کـــې وتوکي زرغونې هيلې

بيا به د تيرو ذهــــن ونـــازوی سره يادونه

آلمان دسمبر ۱۹۹۶

لاري

زوی مې زما په ژبه نه پوهېږي،

زه مې له پلار سره، یوه مسجد کې لمونځ نه کوم،

پلار مې په خپله لاره ځي او زه په خپله لاره،

زوی مې زموږ لارې،

منسوخې،

کړې لارې بولي.

او د خپل ځان لپاره بله نوې لار لټوي.

زموږ د ژوند دود او د ستورو داسي دی،

موږ د لارو د بدلون په هنر نه پوهېږو

خو د ځانونو بد لولو سره روږدي نه یو،

ځکه خو ټول عمر

په لاره کې یو،

منزل ته،

نه رسېږو.

آلمان دسمبر ۱۹۹۴

يه غمه کور دې ودان

يه غمه، کور دې ودان،

چې دې د ژوند پدې سره دښته کې

پدې اغزنه، ناځرګنده لاره،

يوازې،

پرې نښودم.

يه غمه،

کور دې،

ودان.

زه لکه ستړی مسافر ، ژوندون مې بار په اوږو ،

پدې اغزنه،

ناځرګنده،

لاره،

په شپو او ورځو ،

ځم،

روان يمه،

مزلونه وهم.

ته،

لکه خوږ او وفادار،

ملګری،

تل راسره یې او قدم په قدم،

زما د سترګي ژوند ،

شېبې شماري.

او د ژوندون پدې اغزنه، ناځر ګنده لاره،

ما سره د رومې او ستل راکوې.

غمه،

يه غمه،

وفاداره

غمه.

زما د سترګي ژوندون،

ياره،

غمه.

آلمان ۳/۱۱/۱۹۹۵

تشې پیني

زړه نه مې څاڅي، درپسې ویني
د ګلو لښتې، یه نازنینې
ستا په ستم مې، قلم قلم زړه
ستا په تومت مې، جامې رنګینې
نه مې هېرېږې، نه در رسېږم
له لیرې مرمه، نژدې سوزېږم
خبره نه شوې زما له سوزه
خبره نه شوې زما له مینې
سهار رانغی، بیا ماښامونه
بیا د غلچکو شپو ،یرغلونه
ځلانده لمره، ځپانده لمره !
لږ راخورې که، زلفې زرینې
مېکدې ورانې، رندان خاموشه
نه ځوک عاقل شته، نه څوک مدهوشه
د تاک رګونه، پاتې له جوشه
تشې پرتې دي د میو پیني

آلمان دسمبر ۱۹۹۷

د الینا سندره

زما لغمانه، ښایسته لغمانه

بیا دې یادونه په زړه ووري راته

بیا مې په خوب، بیا مې په خیال کې ته یې

بیا دی غمونه په زړه ووری راته

* * *

لکه له مور جلا شوی ماشوم

هره شپه درپسې وژړېدم

لکه د تورو ماښامونو شمه

درپسې ویلې شومه وخښېدم

* * *

نور دې په شپولو کې شپانه نه وینم

نور دې تالو کې رمې نه څري

نور دې ناوونه له ایوانو ډک دي

نور دې په غرونو کې غرڅې نه څري

* * *

بیا دې حجرې سړې، پرتې دي

بیا دې دېرې دي له زلمو نه تشې

بیـــا دې د ښکلـــو ګـــوډرونو غاړې

لـــه پـــېغلـــو تشې، له منګو نه تشې.

* * *

بیـــا د ســکـــروټـــو په سین ننوتې

بـــیـــا دې سینـــه پـــه لمبو وسوزېده

بیـــا دې ګـــرېـوان له غمه ځیرې ځېرې

بیـــا دې پـــګړی لـــه سره وغورزېده

* * *

د "الـــیـــنـــګار" لـــه ذهـنـه و وتله

د "الـــیـــنـــا" د لـــوی پـــر تـــم سندره

د "الیـــشـــنـــګ" پـــه شونډو غورېده

د غـــم سنـــدره، د ماتـــم سنـــدره

* * *

بیا دې "کلـمـان" په تورو وربځو کې پـــټ

بیا دې "سالاو" په سېلاوونو کـــې ډوب

بیا دې "سنګر" په سرو سکروټـو ســتـي

بیا دې "منـــګو" په شنو دودونو کې ډوب

* * *

بیا د "نرنګ" ښترو اور اخیستی

بیا د "وایګل" په ګلو اور ووري

بیا د "کرنج" ممانې وینې ژاړي

بیا د "سایګل" په ښکلو اور ووري

* * *

بیا د غاټولو غاړې ټیټې ښکاري

بیا د نرګس له سترګو نم څڅېږي

بیا د ګلاب په تن کې وینه وچه

بیا له رامبېلو نه ماتم څڅېږي

* * *

بیا دې دانې، دانې د اوښکو غمې

له سترګو څاڅي، امېدونه کري

د اور اووینو په تبجنه دښته

د سبا نې بهار ګلونه کري.

* * *

زما لغمانه، ښایسته لغمانه

ستا حماسه مې د وطن سندره

ستا د ننګونو د یادونو قصه

زما د ساه، زما د تن سندره.

کابل چنګاس ۱۳۶۴

د بلبل ساندي

که ورېمه يـــې راروانـــه د کاکل شـــي
د دي وچې دښتې ترخې به ګل، ګل شي
ماته ځانګه داغزو شي چې لاس وروړم
د رقيب په لاس کې لښته د سنـــبل شي
د زاهـــدزړه بـــــه له خپله ځانه تورشي
که يـــې ستــــرګې آيينـې ته مقابل شي
د زړه پاڼې، پاڼې ګل بــه تر ښه ځار کړم
که مې تللی آ شـــنا بيا راسره خپل شي
د آشنا په اصالت بــــاندې پوه نه شوم
کله جوړ تر ينه پښتون کـــلـــه مغل شي
چــې غـو ټې په خپله لنډه خندا خاندي
تـرينه جــوړې سوې ساندې د بلبل شي
زنـګوم بـه يـې د سترګو په زانګو کې
کــه نصيب راته خوبونه د کابــل شي.

آلمان

۲۰/۸/۱۹۹۹

زولنې

ساقي په جام کې راوړلې، اوريـنـې زولنې
د عقـــل لېـــونـيـــو تــه، د مينې زولنې

ساده زړه ته مې ګوره په هـــر چا کــوي باور
بنګړي ورته ښکارېږي پـــو لاديـنـې زولنې

خاونده تشې مه کړې دا کـــوځې له ليونو
ما تېږي چې يې پښو کې پر تـمينې زولنې

درواېې خله زاهده وي دې تا تـــه مـبارک
دا تور نصيحتونو او دا سپينې زولنـــــې

پرون مې ښکلول د آشنا لېچو کې بنګړي
بيګا مې خوب کې وليدې رنګينې زولنې

ما ښام مې باغ کې واورېده سندره د اغزو
سهار د ګل په پښو کې وې زرينې زولنې.

کابل

تله ۱۳۶۷

کاوون توفاني

د رڼا جام

تا ته به یاد وي که نه،

هغه شپه چې ما په مینه مینه،

تا ته د زړه جونګړه پرانیستله،

ته مې د هیلو ښنتېځلي باغ ته و بللې،

ما ویل ته به راشې

او پسرلی به راشي

او توتکۍ به په وزرونو کې ګلونه راوړي،

او دغو تیږو ښایسته ډمې به،

د وچو لښتو د یادونو په بام و نخښږي

* * *

ما ویل زه به ستا د سترګو له روښانه چینو ،

د رڼا جام وڅښم

او د ژوند ون هره شپېه به د رڼا په سین کې ولمبوم،

او تروږمۍ به مې د زړه له سزېدلط ئاره وباسمه.

حومره ساده ومه زه.

* * *

زه د وږمې تږی وم،

ما د باران د رتلو لار څار له،

ما په شنو لښتو کې د سرو ګلو خوبونه لیدل.

ما ویل ته که راشې

نو پسرلی به راشي،

زه به د شنې وږمې به شنو وزرو والوزمه،

په غرور غونو کې به و ګرځمه،

د وچو بوټو په رګونو کې به شور ویښ کړم

د سپېرو ځانګو په غوږو کې به ایت د ژوندانه ووایم

څومره بېځا یه هیله.

* * *

تا ته به یاد وي که نه،

خو زما هیره نه ده،

هغه شیبه چې ته زما د زړه جونګړې ته راننوتې،

بیا مې د هیلو باغ کې و ګرځیدې

د لمبو ختې دی به غاړه پرتې،

او په پښو دې د سکروټو سرې پڼې ښکار بدې.

ستا له راتګه سره،

زما د هیلو باغ د اور په سمندر پرېوته.

نه مې ورېمه ولیده

نه سترګو د رڼا جامونه،

نه ټو تکیو په وزرونو کې ګلونه راوړل

او نه باران په وچو د ښتو د الماسو دانې ولو نلې.

* * *

اوس مې د زړه جونګړه،

د تر ورېمیو په څپو کې ډوبه

اوس مې د هیلو نښتېځلي باغ کې،

د سرو غو ټیو په ځای

د سرو سکروټو، سره ګلونه خاندي.

زه د رڼا د جام په یاد په خپلو ټولو ساده ګیو ژاړم،

او په خپل زړه کې مې د هیلو د مزار په څلي، او ښکي شیندم.

آلمان

۲۰/۷/۲۰۰۰

د هیلو په مزار

که زه جامونه تشومه ، شیخه ستا یې پـې څــه

زړه په سکروټو داغومه ، شیخه ستا یې پـې څـه

که له ساقي نه مې دعقل زولـنــې غـــواړمــه

که زنځیرومه شرنګومه ، شیخه ستا یې پــې څـه

که دتقوا له ښاره ووتمه زیــان یــې څـــه دی

که خرابات جاروکومه ، شیخه ستا یــې پې څــه

ته دسجدو کچکول کې غواړې ترې وصال دحـورو

زه یې کچکول نسکورومه ، شیخه ستا یې پـې څـه

زه له ما ښامه تر سهـــاره پـــه مـــزار دهــیـلو

داوښکو شمې بلومه ،شیخه ستایــې پې څـــه

چې دآشنا کوڅې ته ځمه هــر بـــیــګاه او سبــا

هلته مې سترګې خوږومه، شیخه ستا یې پې څــه

تورو خاموشو ماښامونو کې غوغـا کـــرمــه

ویدې نشې راپارومه ، شیخه ستا یــې پـې څه

کابل

۱۳۷۰ / ۶ /۲۸

دکاروان په هیله

ستا هغه مستې خبز لوخې سترګې ،

چې یې په سلو ژبو ،

ماته سبق دمحبت راکاوه.

اودساړه ژمي په شپو کې به یې

زما دزړه کوډله ،

مدام روښانه اوتوده ساتله.

اوس دسړې سیلۍ په توره شپه کې

سترې ،

خاموشي ،

اوسړې ،

ښکاریږي.

زه ستا دستزګو دخبرو تږی

دشپې په توره ، نا څرګنده دښته ،

لکه ستومانه مسافر چې دیو څاڅکي اوبو په تمه ،

دکوم بې نومه ، ناڅرګنده ، کاروان لاره څاري

دشپې په توره اوشګلنه دښته ،

دتا دسترګو دخبرو دکاروان په هیله ،

شپې

تیروم.

آلمان ۱۹۹۹/۴/۲۶

هیر

کلونه وشول چې دې نه وینمه
غزل د سترګو دې لوستلای نه شم
نور مې د استرې سرګردانه نظر
ـ دادا غزنو اوږدو لارو د سفر لاروی ـ
ستا د خوږو سترګو چینو کې لمبولای نه شم.

* * *

نور مې د سترګوردګودر په غاړه
ستا د پښو پلو نه هم نه ښکاري
نور مې د شونډو دبېديا په څنډو
-په دې شګلنو بې بهاره تالو-
ستا دبوسې ګلونه هم نه ښکاري

* * *

نور دې د خیال په اسمان نه ځلېږم
نور مې د خوب کلي ته هم نه راځې
داسې ښکار بږي چې هېر کړی دې یم
د ګلورینو خاطرو له باغه
د وچ لرګي په شاني لیرې غورزولای دې یم.

زما او ستا هــغــه اوریـــنـــه میـــنـــه

چې ځلېد لــه، بـلـــېـــد لـــه مـــدام

هغه د تورو ماښـــامـــونـــو ډیـــوه

-لکه د شپو په زړه کـــې بلــه شـــمـــه-

چې سوځېدله ، خندیــدلـــه مـــــدام

اوس پـه کې اور نه شته ، سپرغۍ نـــه لـري

اوس له رڼـــا ډکه ځـــولـــۍ نـــه لـــري.

خو لا تر اوسه مې دزړه په قـــاب کـــې

یوازې ستا دمخ تـصـــویـــر پـــاتـــې دی

یوازې ته مې یې دذهن پـــه ډولۍ کې ناسته

یوازې ته مې لکه وینه په رګـــو کـــې جـــاري.

آلمان ــ نومبر ــ۲۰۰۰

دانځر ونه

که دانځر ونه ګل ونیسي ،

زه به مې سترګې باغ کې وکرمه

او ترسبا پورې به

د وږمې لارا ،وڅارم،

او دا تږوتې،

تږوتې،

تږوتې،

زړه به مې،

د شنې وږمې په لاره،

پانږې،

پانږې،

وشیند مه.

که د انځرو ونه ګل ونیسي،

زه به مې سترږي او ساړه لاسونه،

د باغ په وچ لښتي کې وبهوم

ونې به ویښې کړمه.

او د سپېرو لښتو په ذهن کې به،

د سرو غټېيو ترانه وکرم.

* * *

که د انځرو ونه گل ونيسي،

زه به د وربځو له ړندو ستر گو نه،

په جل وهلو بوټو، څاڅکی

څاڅکی،

وڅڅېږم،

او پسرلی به له درندو خوبونو پاڅومه

که: انځرو

ونه،

گل،

ونيسي.

الماني- اپريل-۱۹۹۸

ګل او ستوری

۱

ته لکه ګل ،

لکه له شنو وږمو نه هیره غوټۍ ،

د ساړه ژمي په سړه شیله کې وغوړیدې.

خپله توده ارواده ،

په یخ وهلو څانګو وویشله.

* * *

ته لکه ستوری ،

لکه پاک او ځلیدونکی ستوری

په تورو تپو شپو کې ،

د شنه اسمان په تندي وځلیدې ،

او په زړي شغلو دې ،

د شپې شړلي کوڅې ووینځلې.

* * *

تا د سمسو رو پسرلیو دراتلو په هیله ،

تا د سرو ګلو دباغچو دغوړیدو په هیله ،

تا دبلبلو په یاد ،

تا دسندرو په نوم

په مړاوو بوټو کې دساه د ټوکیدو په هیله ،

خپل ځان ،

ورېمه ،

ورېمه ،

کړ.

* * *

تا د رنګین ښایست تلپاتې تصویر ،

د شعر په ښکلو ګوتو ،

د سپېرو تیږو په تخته وکاږه

او خړو تورو ته دې ،

د رڼا رنګ ورکړ.

تا د سپوږمۍ په غوږ کې ،

د لمر زرینه ترانه جاري کړه.

او د بې نوره شپې په څڼو کې دې ،

د ابدي رڼا ،

ګلان ،

وټومبل.

۲

تەلکەګل،

لکەلەشنو وږمو نەهېرەغوټۍ،

د بې بهارەکال پەتور فصل کې،

دترخەبادپەلمن،

پاڼه،

پاڼه،

ورژېدې

تەلکەستوری،

لکەپاک او ځلېدو نکی ستوری،

دساړەژمي تکو تورو شپو کې،

د شنەاسمان لەسترګو ،

څاڅکی،

څاڅکی،

وڅڅېدې.

آلمان-می-۱۹۹۸

بدله کوځه

اشنا پردی ، کوڅه بدله ښــــکاري

ټوله دنیا راته ، شډله ښـــــکاري

پسرلنۍ ښکلایې وغـــوړیـــده

دګلو باغ یې له وربــله ښـــــکاري

بلبله پام کوه بې هـوډه نـه شــــې

لاره اغزنه تر سنبلــه ښـــــکاري

اسمانه نور مې هـمت مــه ازمایه

تاته ما نې ماته کو ډله ښـــــکاري

خومره اوچت دی افغاني غرورمې

دسوال غونچه راته خځله ښکاري

پتنګه راشه که وزر تــــــودوي

لا یې دحسن ډیوه بله ښـــــکاري

دګلو جوش دی که شغلې شهیدې

چې له هراته ، تر کابله ښـــــکاري.

المان

۱۹۹۷/ ۷ /۲

شپه ده

دلـمر په کلي باندې ، بره شـپــه ده

دژمي شـپه ده ، بې سحره شـپــه ده

سپــوږمۍ ویده ده ، ستوري نه ځلیږي

لکه مــازدیګر تر مازدیګره شـــپه ده

بلخ او هـري په تـروږمیو کـــې ډوب

له بــد خـشانه تر خـیبـره شپــه ده

رستــم په څاه کې دشـــغا لــویدلی

ډکه لــه درده ، له پــر هره شـپــه ده

نــوروته لمر دی په قسـمت ورغـــلی

زمــوږ په برخه ، بــرابــره شپــه ده

په تــورو وریځو کې برېښنا شوه چیرې

که یــې لـــه زلـفــو مـروره شپـه ده

ګـــل دوربـل دې راتــــه وځـــلوه

جانانه شپه ده ، ســتمګره شـپــه ده

المان

۱۹۹۸/۳/۲۷

دیا دونو په ماڼۍ کې

ماته یادشي ځومره سخته اوترخــه وه
هغه ورځ چې مورې له یو بل نه جلا شوو
ته په خپلې لارې ولاړې ، زه په خپــلې
دژوندون په لویه دښته کې تنها شو و.

* * *

ستا له سترګو څڅیدل غمې داوښــکو
خو په شونډو دې ترخه موسکا خوره وه
نه خوراته څــه وویل نــه مـــا څـــه
پوهیدو چې دوصال وروستۍ شیبه وه

* * *

مادې ســترګو لوستلی تو قسمـــت و
مادې زلـفو کې لیدلې تورې شپــې وې
ما لیدل چې تورتمونــه وه په مـــخ کې
مالیدل چې راخورې تــورې تیــارې وې.

* * *

پو هیدم چې د اغزو په څوکــو تګ دی

پوهیدم چې د سکروټو بڼــــکلول دي
پوهیدم چې په کوچني بې وسه زړه کې
دغمو دلویـو غرونــو ځــایــول دي.

* * *

اوس چې ګورمه دوخـت دغرو له شانه
لاترا وسه مـورږ هماغسې تنـــهـا یـــو
نه مو لارې بیرته بیا یو بل تــه رســـي
نه دمینې ناوکۍ منزل تــه بــیــا یـــو.

* * *

خوترا وسه مې هماغسې پــه زړه کــې
لا ژوندي دي ستا خواږه خواږه یـادونه
هره ورځ مې سترګې تاپسې غــړیــږي
هره شپه راسره مله دي ستا غـــمــونــه.

* * *

راته ګرانه یې تراوسه راته ګـــرانـــې
لامې زړه کې ستا دمیـنې اوربـلیـــږي
لامې اوس هم دخوبـونو ښاپیرۍ یـــې
لادې مخ راته یالونو کې ځلــــیـــږي.

* * *

لامې اوس هم دلندو سترګو هنـدارې

تشې نه دي ستا د سترګو له تصـويـره

لامې اوس هم د يادونو پـه مانۍ کـې

يوه شمه پــــه لمبو کــې ده اسيـــره.

المان

اګست ۲۰۰۰

د پوښتنو تصویر

پردیسه چیرته ځې ، دچا په هیله ،

دکوم آرمان په لوري لاره وهې

منزل دې کوم دی ، دمه ځای دې چیرته ؟.

له کومه راغلې او په کومه درومې ،

پدې اوږده ،

کږه وږه لاره ،

تنها کې پښې.

دژوندون پیتی دې په سترو اوږو ،

دلارې دوړې دې په بڼه پرتې ،

ددواړو سترګو دکتاب پاڼې دې ډکې له پوښتنو ځنې.

پدی اوږده او ډبرینه لاره ،

ډیر کاروانونه تللي ،

ډیرو ستومانه مسافرو مزلونه کړي ،

خو چاته پته نشته ،

چې له هغوی نه څوک ،

منزل ته

رسیدلي ، که نه.

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

او دتاریخ په ډبرینه اواغزنه‌لاره ،

له‌هغو تولو نه‌یواځې یو تصویر پاتې دی ،

یو بې حسابه ، بې ځوابه ، دپوښتنو تصویر ،

درزیدلو ، نښتیځلو ، آرمانونو ، تصویر ،

اودغمونو ، تصویر ،

پردیسه !

چیرته ځې ، دچا په‌هیله ؟.

المان

۱۲ / ۷ / ۲۰۰۰

د باد په‌کنډوالوکې

کاوون توفاني

توره ږلۍ

په پلو کې يې شغلـه پـه بـلـۍ راوړه
که آسمان په ګريوانه کې سپوږمې راوړه

درنا ناوې پلو په مـخ راخــپـور کــه
تورې شپې دتـرو ږمیـو ډولــۍ راوړه

زه دګلو دغونـچـو پــه تــمــه ولاړم
خو اغزيو نــه مې ډکه ځــولـــۍ راوړه

دلمبو غو ټیـو بـاغ پــه ســر اخيستی
سپينو وريځو تــکه تــوره ږلۍ راوړه

وچوي دونو وينــه پــه رګــوکـــې
دراغجن پسرلي يـــخه ســيــلۍ راوړه

چې دخپلې غاړې هار پرې ښايسته کړي
ماغريب ورته داوښـکو ډالــۍ راوړه

دبڼو په سر يې بيا ستــوري ځــلـيــږي
داسې ښکاري ماښامــونــو دې راوړه

دآشنا دسڼــو بــوی لــه کلـــي ووت
لمره ته ورته دزلـفــو ګـيــډۍ راوړه.

کابل ــ ثور / ۱۳۷۱

دلمر له باغه

زه به دلمر له غوړيدلي باغه

يو څو تازه ګلونه وشکومه

او ستا دزلفو توره شپه به پرې رنګينه کړمه.

زه به د پرخې دالماسو دانې ،

دشنې وږمې په تار کې وپيیمه

او ستا په غاړه به يې وځړوم.

که ته يو ځلې او دتل لپاره ،

زما دزړه کور ته راننوزې ،

او بيا دمينې په نوم ،

راته هماغه هيرې شوې ډيوې ولګوې

هغه چې ما اوتا په ګډه سره ،

دلويې مينې په نوم ،

زموږ دهيلو په ماڼۍ کې امانت ايښې وې

المان

اپريل ٢٠٠١

هم له تخت، هم له تابوته

نوردې څوک نه پېژني ،

نوردې هیڅ څوک هم ، نوم په خوله نه اخلي.

نور له هرچانه ورک یې ،

نور له هر چانه هیر یې

نور نه دپلي ، نه سپاره په یاد یې

او هغه سپین آس دې ،

ـ چې له هر څه او هر چا ګران ودرته ـ

نور ستا له یاده پردی شوی ښکاري ،

اوته له هر څه اوله هر چا نه پردی یې ورته .

نور دې له غرېه دچا زړه نه ربړدي

نور دې له چیغو دچا ځان نه رپي ،

نور ، هم له میني ، هم له کرکې تش یې.

نه دې په ګل ،

نه دې په تیږه کې ،

اثر ،

پاتې دی.

نور دژوندیو له سرحده تیر یې ،

نور دې ځوک نه پیژني ،

نور ،

هم له تخت ،

هم له تابوته ،

هیریې.

المان

۱۹۹۸/۲/۲۸

د باد پهکنډوالوکې

کاوون توفاني

دعا

بارانه تاته مې لاسونه په دعا نیولي

تاته زارۍ کومه ،

لږ خوزموږ په سوزیدلو کروندو ووره.

* * *

سږ کال خوهم لکه د تیرو په شان ،

داسې ښکارېږي پسرلي نه لرو ،

سږ کال خو هم سنځلو ګل ونه که

بوی درامبیل نه را ځي ،

وږمې په زلفو کې رانه وړي د نارنجو غوټۍ.

* * *

سږ کال خو هم باغ ته نرګس رانغی ،

ګلابو کډه وکړه ،

نیالګي له ځانه سره ژاړي ، ونې سا نه باسي

ملیار په باغ کې د تبرونو بزغلي کرلي.

* * *

سږ کال خو هم غاټول ونه ټوکیدل ،

او په ګل خیزو د ښتو ،

دګنډیریو زهرجنې څانګې وغوړیدې ،

کوچیان رانغلل ، په بیدیا کې کیږدۍ پلنې نه شوې ،

تشو کنډرو کې اورونه لګید .

جړاوې نه شوې په ځنډیو داوښانو غاړې ،

رمې په تالو باندې سمې نه شوې ،

شپانه په شپوله کې شپیلۍ په شونډو پورې نه کړه ،

ځړتون خالي پاتې دی ،

هوسۍ دغرو څوکو ته وختلې ،

ګړي آسمان ته خوله نیولې دیو ه څاڅکي اوبو په هیله .

* * *

سږ کال خو هم دتو تکیو دوزرونو سرود ونه غږید ،

زموږ دکلي دمسجد په نړیدلي چت کې ،

دتوتکیو په ځای ،

تورو غومبسو چتې جوړې کړلې .

څوک به آیت د "ابا بیل" ووایې

څوک به کاږو ،

دسپیرې دښتې ،

پیلان وولي .

* * *

سږ کال خو هم تا لندې ونه خندل ،

دغور غوري بابا برقي قمچینه ،

دتورو وریځو ذاسونو په ملا غبرګه نه شوه .

او داسمان له تورو تپو ستر ګو ،

د «رحمت» یو ځا ځکې ونه څڅ یده .

مورږ له اوږدو مزلونو وروسته ،

داوبو په تمه ،

سراب ته،

ورسیدو .

* * *

بارانه وورېږه ،

تاته زاری کومه ،

یو ځلي بیا زموږ په کلي پسرلې راوله .

المان

اپریل ۱۹۹۳

د باد په کنډوالوکې

کاوون توفاني

دایمان په لمن

لامې تراوسه ستوري څاڅي دګريوان پـه لمـن

دزړه دودونه مې لګيږي داسمان پـه لـمـن

دګلو ناوې نا اميده دسـپرلـي ډولـۍ کـې

زخمي بلبل ورته ژړيږي دخزان پـه لـمـن

پردې وطن دی مسافرې شپې په غم تيـروم

کاشکې يوه شيبه ويده وای دجانان په لـمـن

وجود مې اور اخلي سوزيږمه ، لمبه لمبه شـم

چې دسکروټو باران ګورم دافغـان په لـمـن

ساقي له خم نه مرور ، خم له صهبا نه خالـي

دميکشانو ډلې ګرځي دبيا بان پـه لـمـن

بيا زوړ زاهد دی بيا هماغه محتسب وختونه

بيا مې داغونه دي چې څاڅي دايمان په لمـن

هسې مې ډکه شوه دزړه دښته له زيړو ګلـو

لکه چې ستوري وي ټو مبلي دآسمان په لمن

آلمان

۱۹۹۴/ ۲ / ۲۳

د سکروټو په اقلیم کې

د سکروټو په اقلیم کې ګلان نـشتـه
په خوږلن کې غاټول کله زرغونـیږي
ګله ! بل چیرته یې ښاره دوږمـــې لار
سیلۍ ستا په پسته ژبه نه پو هیږي.

یوه هیله

توري خاوري به یې پوري کړم په سترګو
که قسمت یو ځلي بیا وطن ته بــو تلم
خپلي اوښکي به بې پرخه کړم د ګلـــو
که کوم باد هغه ښایست چمن ته بو تلم

نه ګل ته، نه اغزي ته

له تندې مرمه ، خو ساقي ته مې لاس نه رسيږي
دتر خو ميو ، کنډولي ته مې لاس نه رســـيږي
ددې بې رنګه او بې بويه پسرلي په شـــپو کـې
ګل خو لا پريږده چې اغزي ته مې لاس نه رسيږي
لکــه دژمـــي دکمـــره پـــه ســـر ولاړه ونـــه
له ورمې هير يم پسرلي ته مې لاس نه رسيـــږي
لکه داوښکو څاڅکى پريوتم په خپل ګريـــوانـه
تشه سيپۍ يمه غمي ته مې لاس نه رســـيـــږي
په پټه خوله يې دهجران په سرو سکروټو سوزم
ژړامې هيره اسويلي ته مې لاس نـــه رسيـــږي
چې پکې وڅکمه ديار دخوږې مينې تـــرخـــه
دزړه ټوټې ټوټې کودي ته مې لاس نه رسيـــږي
ماويل وابه خلم کسات تري دشهيدو شبـــو
خو ګريوانه دزندګي ته مې لاس نه رســـيـــږي.

المان

۲۵ / ۶ / ۲۰۰۰

لمر ته سرود

٣

لمره ! که ته په خوب ویده پاتې شې

او یو ځل بیا زموږ د کلي په آسمان باندې ونه ځلیږې

څوک به د شپې په تکه توره دړه ،

د طلایي شغلو غزل ولیکي ؟.

* * *

لمره که ته خپلې ګلبویه زلفې ،

پدې اغزنه شپه ونه غوړوې

څوک به د ژمي په یخجنو د ښتو ،

د پسرلي د ګلو سین سم کړي.

څوک به د باد کاږه واږه لاسونه ،

د نسترنو له تنکیو غاړو وښو یوي.

* * *

څوک به په غرونو کې ،

وږمې ویښې

کړي .

ځوک به د دښتو دغاټول په تنکیو شونډیو ،

خوږه موسکا وکړي.

ځوک به د پرخې نازولې لوښې ،

د ځپلو څڼو په وریښمینو نوراني تالو نو وزنګوي.

ځوک به د مستو بلبلانو په ګونګیو ژبو ،

د محبت سندرې وبهوي.

ځوک به د ځوانو غزلبو لو توتکیو ګلالي وزرونه ،

د سپین سهار په شدو ولمبوي.

ځوک به د باغ په غوږ کې ووايي د ګل د غوړیدو سندره ؟

لمره !

که ته ،

په خوب ،

ویده ،

پاتې شې.

المان

۲۳ / ۱۰ / ۲۰۰۰

د باد په کنډوالوکې کاوون توفاني

دمیني تړون

بیامې جـــانـــانـــه ، دزخمي زړګي په سوې للمه
ستا دخـــوږو ، خـــوږو یـــادونو بـاران ووریـده
بیا مې دمــــړاوو خاطـــــرو په رژیدلــي چـمــن
دپسرلي دســـرو ګلـــونـــو پـــاران ووریـــده.

* * *

کلونه وشـــــول چـــــې له تا نه جلا شــوې یـمـه
کلونه وشـــــول چـــــې په تا مې سترګې نه خوږیږي
کلونه وشـــول چـــــې دنیا لکه زنـدان ده راتــه
کلونه وشـــــول چـــــې دسا وزر مې نــه غوړیږي

* * *

اوس مـــې یــادیـــږي هغــــه تللې هغه تیرې شیبې
هغه دګلـو غـــونــــدې ښکلـــي اورنګین وختونـه
هغه دمیني درنا پـــــه میـــو مــستـــې ورځـــې
هغه ســـاده ، هـغـــه سپـیـــڅلي نازنین وختـونـه

* * *

چې مــې لـــه تـــا ســـره تړون پـکې دمیـــنې وکـــه
چې ستا پـــه غـیـــږه کې مې ځان او جهان وپیژنده

ته مې کعبه شوې درته زه په لمانځه ودریدم
ستا په لمنه کې مې هوډ او ایمان وپیژانده

* * *

ماویل زه به دې جانانه جنتي ښایسته
د سرو غوټیو غوندې ښکلې سور غزل ولیکم
ماویل زه به دې د تور ټکري په تورو څنډو
دلمر په اوښکو حماسه د سره تکل ولیکم

* * *

ما ویل زه به ستا دزلفو په حسینو شپو کې
دابدي مینې ځلانده ستورې وځلوم
ما ویل زه به ستا دمخ هغه سپیڅلي سهار
د پسرلي دشنې وږمې په عطرو ولمبوم

* * *

ماویل زه په دتیارو اوږده ، اوږده لاسونه
ستا په زرینو ، پرتمینو زلفو وترمه
ماویل زه به دبدرنګې شپې ناولي کجیر
دسپینې ورځې درڼا په غشو وولمه.

خودتيارو دخداى ، بدرنگه ارده بله وه
ستا برخه ليک يې دبادونو په وزرو تاړه
ستا په تندي يې آيا تونه دلمبو وليکل
ستا په ټيکري يې د سرو وينو سمندرو تاړه

* * *

ما مرغلرې ستا له سترګو نه راټولې نه کړې
مادې په زلفو دآرمان کلونه ، ونه ټومبل
دماتمونو توروشپو ته دې څراغ نه شومه
دزړه داغلي پرهارونه مې دې ونه ګنډل

* * *

چې ستا دزړه په ښار لښکرې دماتم وختې
مايې يوازې په سرو سترګو تما شا کوله
ستا په دردونو او په خپلې بې وسۍ مې ژړل
ته سوزيدې مادرته هيله دبقا کوله

* * *

خدايزده چې ستا په زوريدلي زړه به څه تيريږي
ښايي چې ستا ته به بې هوډه ، بې وفا ښکارمه
ته به مې ورځ دخپلې مينې دپرتم نه ګڼې

تاتـــه بـــه مـــات ښـکارمه تاته به رسوا ښکارمـــه.

* * *

مات خـــو بـــه يـمـه ، خوجانانه بې وفا نه يـمـــه

دتومتونو زنجـيـــرونـه په پـښـو ګـرځـوم

له تا نـــه لـيـــرې ، پـه پرديو نا آشنا کوڅـو کـې

دمجـبـوري دژونـدون پـيټي پـه اوږو ګرځـوم

* * *

خوستـــا دستـــرګـــو په زيارت باندې قسم کـومه

يوه شيبــه دې هـم لـــه ياده جلاشوی نـه يـم

دشنـــه بـــاور په کرونده مې لا هـــو ډونه شنـه دي

دسرو غاټـــولـــو پـــه تـړون باندې ختلې نـه يـم.

* * *

دياد پـــه دښـتـــه کـــې مې څري ستادمينې هوسۍ

دخوب بـاغـچـه مې ستـا دحســن په ګلونـو پټه

دذهـــن دړه مـــې يـــوازې ستـا نـا مـه پـوښـلې

دزړه مانۍ مې ستا په ښکلو تصـويـرونـو پــټـه.

المان

جنوري ٢٠٠١

دتروږمیو بهیر

ستا دزلفو سلسلې مې دیا دونو سـلسـلې شوې
دیوې شیبې خنداوه ، دغمونو سـلسـلې شوې

سپوږمۍ مخ دی رانبکاره که ، دتیارې شپې له کندوه
چې دلمر زرینې څپې ، ددودونو سـلسـلې شوې

په نمجنو سترګو څـارم ، دآشنـا دقـدم لاره
خو وعدې دنن سبا یې ، دکلونو سـلسـلې شوې

دابهیر د تروږمیو ،درنـا پـه کالـه راغې ؟
که شیبې دخوشالیو ، دویرونو سـلسـلې شـوې

په وجاړه میکده کې نه ساقي او نه صهبـا شتـه
دکوثر دامید تنده ، دعمرونو سـلسـلې شـوې

له جنته راوتلی ، ددوزخ په څنډو ګـرځـم
هم ثواب او هم ګناه مې داورونو سـلسـلې شـوې

مایې زلفې نبکلولې ، په خندا یې راتـه ویـل
چې کاوونه دادې پېنبو ته ، ددامونو سلسـلې شوې

المان

اګست ۱۹۹۷

د سپلمۍ ګلونه

چې خندا یې وریده ، له اننـــګـــیـــو
اس یې اوښکې د غم څاڅي لـه ککـــیو
د دیوانو دلبـــرکرو چـــپـــاو راغـــی
کوه قاف نه کـډه وکړه ښـــا پـیـــریـــو
رنګ وبوی یې د اشـــنـا دکلي نـــــه دی
کا غذي ګلونـــــه راوړل پـــســـرلـــیـــو
بیا یې مورې ته کوم ناتار په خوب لیدلی ؟
د آسمان ناولو ستر ګو خـــونـــړیـــو
د ممانړو لښتې ریږدي له وحـــشـــتـــه
تبر شین شو په ځنګله کې د خیږیـــو
رژوي زرغونې پاڼې د نـــــارنـــجـــو
دلمبو څپې راوړي دي ســیــــلـــیـــو
د زنځیر ترانه کښیناسته په شـــونډو
د شمشیر ترانه پریوته پـــه مـــریـــو
نه بلبلو د شنه فصـــل زیـــرې راوور
نه خو بیا غاړې تازه کـــړې تو تکیو
خړې تالې سوزیدلې سپیرې د ښـــتـــې

ښکلې نه شوې د غاټولو په غالـیـــــو
نه په شنو جلګو کې بل شول سره اورونه
نه د ګلو لښکر وخوت په غونډ یـــــو
نه په باغ کې د مرسلو شونډې سرې شوې
نه په دښته کې بیا وخندل ریـــدیـــو
نه رامبیل زلفې خورې کړې په ګـــلابو
نه نرګس وا خیسته ناز د چـنبیلیــــو
نه د مشکو کاروان راغې له ختـنـــه
نه په غرو کې عطر وشیندل هوســیو
نه شبنم مخونه وو ینځل د پـــاڼـــو
نه وږمې شونډې تازه کړې د غوټــیو
نه بیا پیغلو په پلو کې غونچې راوړې
نه یې زانګې امیلونه پـه غـــړیـــو
نه سپوږمۍ شوه د مینو پیـغـامبـــره
نه را وختلې نجونې ، په بلـــــیـــو
نه ساقي سکروټې تویې کړې په جام کې
نه راجګې شوې لمبې له کـنډولیــو
نه سوما شته نه مټونه د کــــوثـــرو

نه شراب ، نه خوږې شونډې د شهیو

نه د مینې په مزار شمه شوه بله

نه ځلا په " نوبهار "کې د سپر غیو

نه نغمې کړې ، نه نڅا د بګرام ترکې

د ماتم کالي اغوستي کابلیو

نه ګرمي د رزم پاتې نه د بزم

نه شرنګا د زولنو نه د بنګړیو

سپوږمۍ ونغښته د وریځو په ټیکري کې

ستورو ولمبل د توري شپې په پیو

د سهار زخمي سرباز په وینو سور شو

مرغلین کځونه ونیول غدیو

د تقوا جامې په تن د شیطانانو

د تسبو امیل په غاړه دلولیو

دیما په تخت جګړه ده د کربوړو

دو یاړونو تاج په سر د چرمښکیو

ړنګیو ي د نیک وبد د تو پیر پوله

پروني مخونه سپین کړل ننیو

په شملو کې یې پرتم د پرون نښته

د غرور هنګامه تللې له پـــګـــړیـــو
چې نهنګ یې ځان باله د دریـــابـــونه
اوس یې ګوره په ویاله کې داوبړیـــــو
آرمانونه شول پوره د میـــر خـــــمنـــو
وینې څاځي د مردانو له کـــوپـــړیـــو
د زنګي غلام د تورې درنــــــا وي تـــه
دبا با پګړې را کوزه کړه لـــــمسیــــــو
بیا هماغه تورې شپې تورې ســـنـــدرې
بیا هما غه تور یرغل د ترورمـــــیـــــو
بیا هما غه محتسب زاړه وخـــتـــونـــه
بیا هما غه زړه لـــوبــــه دپـــیـــړیـــــو
بیا هما غه دبل تـــــوره دورور غـــــاړه
بیا هما غه سور دزخ دد ښـــمـــنـــیـــو
تورې وریځې توروي ځلانده ستــــــوري
تور تمونه زنګوي لمر په کـــمـــــځـــیـــو
د سپلمۍ ګلونـــــه وړ دوربـــل نـــه دي
چا اخیستې ده میـــوه له ګـنـډیـریـــو

* * *

دغرور غرمو سر ټيټـــي ورتــه مه شې

دوطن دډګرونو ، نــنـــګيـالــيــو

پيلامه دبل سفر ده ستړي مــه شـــې

داغـــزنـــو اوږدو لارو لارويـــو .

المان

اپريل ۱۹۹۷

کاوون توفاني

د باد په کندوالوکې

ستوري

بیګاه ستر ګو د اسمان ژړلـــــي ستوري
چې د تورې شپې په دار ختـــلي ستوري

شپه لانده سبا شــوې چې شـــپه راغلــه
تر وږمې لا تللي نـده، تـللي ستـــوري

سپین سهار یې تور ما ښام ته قــرباني که
شپې په غشو د تیارو ویشتلي ســتوري

د افق لــمنــه ســره شـــوله په وینو
چا پـــه تـــوره د ستـــم وژلي ستوري

څه پروا ده که سیلۍ ګلو نـــه یـــوړل
ما پـــه زلــفـو د جانان تو مبلي ستوري

چا خـــالـــونـــه بـــا یلولـــي چا سرونه
موږ د میـــنـــې په سره لار بایللي ستوري

د رڼا لـــه کـــریـــوانـــه وتلي ستوري
نن کـــوتـــۍ د اسمان تشه توره ښکاري

پکې نه ځلـــیـــږي سپین سپېځلي ستوري.

المان ۲۸/۹/۱۹۹۶

یو ارمان

کلونه و شول چې په زړه کې یو ارمان لرمه

چې ستا ښایست او زما لویه مینه

په یوه شعر کې سره و نغاړمه.

*   *   *

ورځ رانه ټوله د ګلوییو په لټون تیره شي

خو چې ما ښام شي او د شپې کجیر راوالوزي د ښار په لوري

او په رنګینو کو څو و غوړوي تور وزرونه

د ښار واټو نه له ستو ما نه لاړ رویو تش شي

او بندیز و لګېږي

نري ، نري کاږه واږه وسنني

د شنه اسمان په لوري و غځېږي،

زموږه خړه او ختینه بیړی

د بې پایانه سمندر په مرجاني کڅو نو و نښلوي.

زه بیا را پا خیږم ډیوه بله کړم

او د ګلو ییو ځولۍ پرانیزمه،

قلم راواخلم، کاغذونه تور کړم

او تر سهاره پورې،

ستا د ښایست او خپلې مینې قصیده ولیکم

* * *

چې د سهر د ګزمې غږ واورم

زه مې لیکلي کاغذونه بیرته بیا له سره ولولمه،

نه یکې ستا سمسور ښایست ووینم،

او نه زما هغه ښیرازه مینه

قصیده خیرط کړمه

او ټولو تورو کاغذونو ته مې اور وا چوم

او په تو دوخه یې تاوده کړم خپل ساړه لاسونه

* * *

بیا چې د شپې کجیر له خوبه ویښ سي،

وزرونه وټکوي

او بیرته والوزي د خپلې زړې ځالې په لور،

د شنه سهر شهباز تکل د الوتلو کړي

او له ختیځو غرونو والوزي د شنه اسمان د دښتې په لور،

او طلا یې وزرونه،

زمونږ د ښار له پاسه وغوړوي

کوڅې راوینبې شي، تازه کړي پروني یادونه

او خبل مخونه د رڼا په پیو بیا وینځي،

بیا په واټونو د رنګونو باران ووریږي

او د پېږیو تکراري لوبه له سره پیل شي.

زه بیا څولۍ غاړې ته وا چومه،

بیا په ګلو ییو پسې ملا وتړم

او تږوله ورځ وایم له ځانه سره

ګوندې که نن شپه مې ارمان پوره شي،

ستا د ښایست او خپلې مینې انځورو کاږمه.

خو لا ترا وسه پدې نه یو هیږم

چې ستا ښایست، او زما لویه مینه،

د یو شعر،

جغرافیه کې ،

ځاییدای

کله،

شي

المان

۲۰۰۰ اکتو بر

Download from:aghalibrary.com